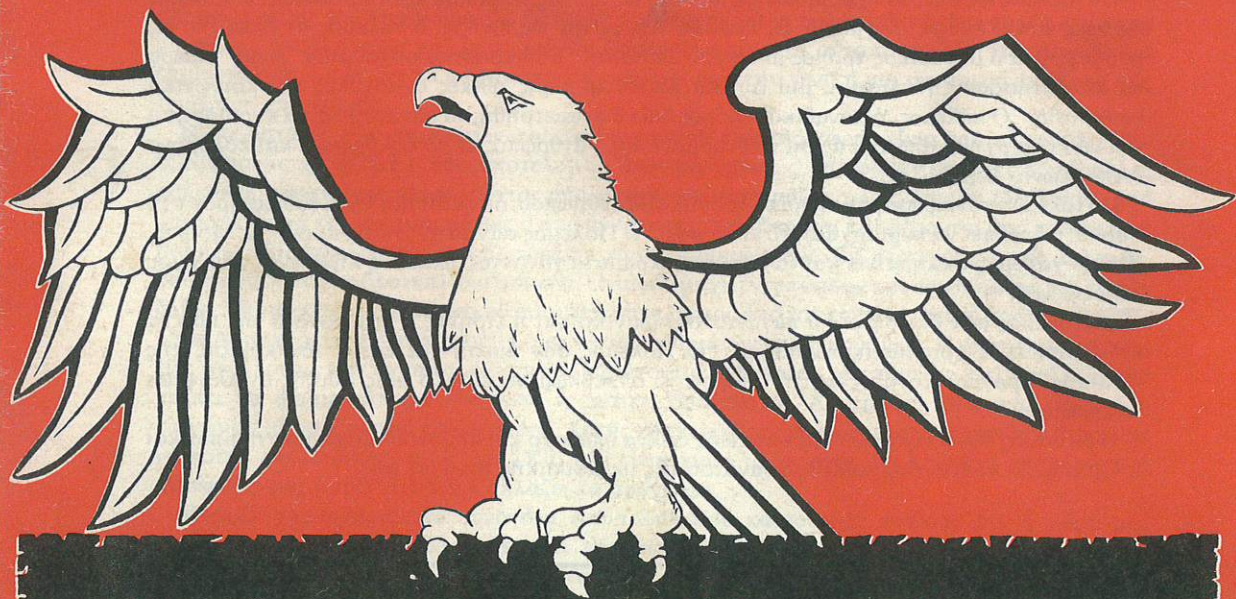

Χρυσή

αυγή

εθνικοσοσιαλιστική περιοδική έκδοση -

**ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΑΤΗΡ ΠΑΝΤΩΝ
ΕΣΤΙ ΠΑΝΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ.**

ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΑΤΗΡ ΠΑΝΤΩΝ

«Πόλεμος είναι ό φόρος του αίματος, τόν όποιον ύποχρεούνται νά δίδουν τά έθνη διά νά έχουν τό δικαίωμα νά ζήσουν» λέγει ό Φόν Κλαούζεβετς. 'Ο Νίτσε, ό μέγας μας διδάσκαλος, λέγει διά τόν Πόλεμον ότι είναι ή σωφροσύνη τών μεγάλων πνευμάτων. Σέ ένα άλλο σημείο του έργου του επίσης παραθέτει τά έξής χαρακτηριστικά: «Λέγουν ότι ό σκοπός αγιάζει τά μέσα καί εγώ σās λέγω ότι ένας καλός πόλεμος αγιάζει όλους τούς σκοπούς».

'Ο Πόλεμος ως υπερτάτη αξία καί ως μοναδικός τρόπος επιβολής καί επιβιώσεως, ό πόλεμος ως θεωρία καί πράξις, όχι μόνον ως θεωρία, είτε μόνον ως πράξις, ό πόλεμος σέ όλες του τίς μορφές είναι ό μοναδικός τρόπος μέσω του όποιου οι 'Εθnikοσοσιαλισταί μίαν "Αγία 'Ημέρα θά κατακτήσουν τήν Δύναμι, μιά Δύναμι άπόλυτη χωρίς ήθικές αναστολές καί κοινωνική ύποκρισία. 'Ο πόλεμος, ό μοναδικός τρόπος διά νά άναμετρηθῆ, νά κατανοήση, νά κυριαρχήση καί νά κυριαρχηθῆ από τήν Φύσι, νά έναρμονισθῆ ό άνθρωπος μέ τό πολύχρωμο καί πολύβουο 'Απολλώνιο Σύμπαν.

'Ο Πόλεμος σάν πρωταρχική άρετή του Λευκού ανθρώπου, σάν αίσθησι Θεία του Σιδήρου στη σάρκα, θά πρέπει νά κυριαρχήση τό είναι μας. 'Ο Πόλεμος σάν τό αναγκαίο άμόνι τής Μοίρας, όπου ό χάλυβας σκληραίνει καί τά κατώτερα κράματα χάνονται μέσα στη λήθη ενός αδύναμου πεπρωμένου.

'Ο Πόλεμος σάν ένα υπέροχο παγανιστικό ιδανικό καί ή ειρήνη, ή πεμπτουσία τής ήθικῆς αδυναμίας ενός χριστιανικού κόσμου. 'Ο Πόλεμος σάν άμηση και πιστή άπεικόνισις τής Φυσικής Πραγματικότητος καί ή ειρήνη, τό στρεβλωμένο είδωλο μιάς ήθικῆς αντίληψεως πραγμάτων.

'Ο Πόλεμος σάν υπέρτατο σύμβολο ζωῆς σέ ένα υπέροχο καί άρμονικό κινούμενο σύμπαν καί ή ειρήνη, τό αιώνιο σύμβολο του θανάτου τής μεταφυσικῆς άγωνίας μας.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ: «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ»

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ 16' Β' οφ.

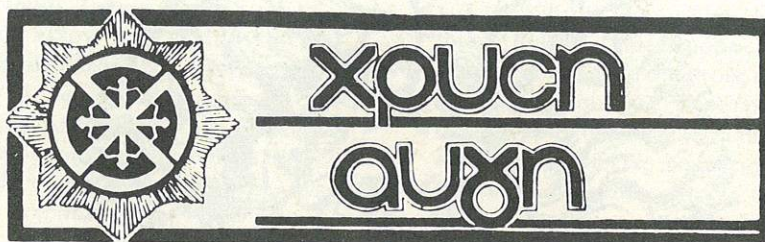
τεύχος 8ον / Ιανουάριος - Φεβρουάριος 1983 / δρχ. 50

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ

ΣΚΟΥΦΑ 51 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

Π.ΒΑΣΣΟΣ - Π.ΠΟΛΥΚΑΡΠΙΔΗΣ Ο.Ε.

ΤΗΛ. 3635204

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

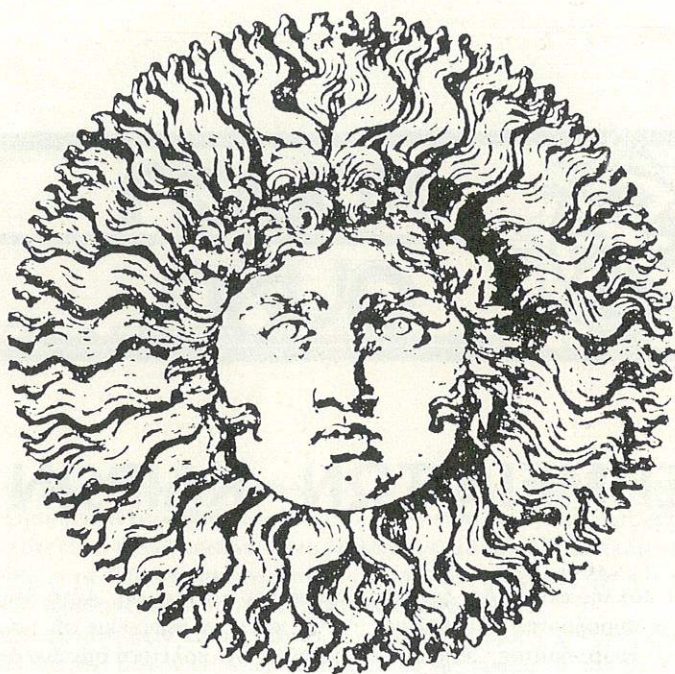
Έχουμε γράψει πολλές φορές ότι δέν μᾶς ενδιαφέρει ἡ πολιτική. Αυτό δέν σημαίνει ὅτι ἀδιαφοροῦμε γιά τά συμφέροντα τοῦ λαοῦ μας, ἀπλῶς καί μόνο θεωροῦμε τήν πολιτική σάν ἕνα καί μόνο μέρος τοῦ προβλήματος. Ἐπειδὴ δέ θεωροῦμε τήν πολιτική σάν ἕνα ἀπλῶς καί μόνο μέρος τοῦ προβλήματος, γι' αὐτό καί δέν ἐπιμένουμε πάνω σέ αὐτό τό σημεῖο, γιατί μιά τέτοια ἐπιμονή πιστεύουμε ὅτι θά μᾶς ἀποπροσανατόλιζε ἀπό τήν γενική καί σφαιρική ἀντίληψη τῆς σημερινῆς παρακμῆς.

Ἡ κατάσταση τῶν σημερινῶν πολιτικῶν παρατάξεων τῆς χώρας εἶναι τραγελαφική. Ἐάν ἐξαιρέσουμε τό Κ.Κ.Ε., πού ἀποτελεῖται ἀπό πορωμένους καί φανατικούς, ὅλες οἱ ἄλλες πολιτικές παρατάξεις ἀποτελοῦνται ἀπό μετακινούμενες μᾶζες χωρίς καμμία ἰδεολογία, ἀπό καιροσκόπους καί εὐκαιριομανεῖς ἢ ἀπό ἀνθρώπους, πού ἀγονται καί φέρονται ἀπό προσωπικά βιώματα τοῦ παρελθόντος καί ἀρρωστους συναισθηματισμούς. Τό περιεχόμενο τῆς ἀλλαγῆς, πού εὐαγγελίζονται ὅλοι καί ὄλα σήμερα, εἶναι μιά μάχη ἐντυπώσεων καί συνθημάτων καί τίποτε ἄλλο. Ἡ διαφορά τοῦ Πασοκικοῦ σοσιαλκαπιταλισμοῦ ἀπό τόν καπιταλιστικό σοσιαλισμό τῆς Νέας Δημοκρατίας εἶναι διαφορά λέξεων καί συνθημάτων καί ὄχι οὐσίας. Ἡ οἰκονομία σήμερα εἴτε τό θέλουμε, εἴτε ὄχι εἶναι ὁ βασικός παράγοντας ρυθμίσεως τῶν πάντων. Καί κατά τοῦτο θά πρέπει νά διαπιστώσουμε ὅτι τόσο ἡ Δυτική ὅσο καί ἡ Ἀνατολική κοινωνία εἶναι ἤδη κοινωνίες μέ μαρξιστικό περιεχόμενο. Αὐτῆς τῆς γενικῆς διαπιστώσεως ἐξαιρέσι δέν μπορούμε νά ποῦμε ὅτι ἀποτελεῖ ἡ Ἑλλάς. Καί δέν εἶναι γιατί τό γεγονός ὅτι ἐπίσημα δέν λέγεται ἡ κοινωνία μας μαρξιστική δέν ἀλλάζει τά πράγματα.

Μερικά χαρακτηριστικά γεγονότα τοῦ τελευταίου καιροῦ μᾶς πείθουν ὅτι ἡ χώρα μας βρίσκεται πλέον στήν τελευταία φάσι τῆς ἰουδαιοποιήσεώς της. Ἄγνωστες μέχρι σήμερα δυνάμεις, ἐκτρωματικά δημιουργήματα τοῦ σημερινοῦ «πολιτισμοῦ», ἔρχονται ὄλο καί πιό πολύ στήν ἐπιφάνεια. Ὁργανωμένη ἐγκληματικότητα, σεξουαλικά ἐγκλήματα, ναρκωτικά, περιθωριακές ὁμάδες, συλλογική παράκρουσις, ἐκφυλισμένη τέχνη καί φετιχισμός τοῦ κενοῦ. Τό κράτος γιά νά τά ἀντιμετωπίση, συνεχῶς ὄλο καί περισσότερο ἀποπροσωποποιεῖται καί θά ἀποπροσωποποιεῖται μέχρι τοῦ σημείου, πού μοναδικοί παράγοντες τῆς λειτουργίας του θά εἶναι ὁ μαζάνθρωπος καί ἡ μηχανή. Ἡ κυριαρχία τοῦ Μάρξ καί τοῦ Φρόντ εἶναι πλέον πραγματικότης σέ ὄλο της τό φρικτό «μεγαλεῖο»...

Ὅταν τό 1933 ὁ Δόκτωρ Γκαίμπελς παρέδιδε στήν πυρά τά συγγράμματα τοῦ Μάρξ καί τοῦ Φρόντ, ἡ ἀνθρωπότης εἶχε μιά λαμπρή εὐκαιρία. Δέν τήν ἐκτίμησε καί δυστυχῶς εἴτε τό θέλουμε, εἴτε ὄχι θά πληρώση πολύ ἀκριβά τίς συνέπειες τοῦ μεγάλου της λάθους.

Ν.Γ.ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

Η ΑΝΑΒΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΙΔΕΑΣ

Διανύουμε ήδη τό τελευταίον τέταρτο του 20ου αιώνος και ή ήπειρος στην όποία έγεννήθη ό απάραμιλλος αρχαιοελληνικός πολιτισμός, καρπός της 'Αρίας φυλετικής ψυχής ό όποίος υπήρξε ή βάση όπου οικόδομήθηκε τό κατοπινό μεγαλειώδες πολιτιστικό άριστούργημα. εύρίσκεται βυθισμένη στην σήψη και την παρακμή.

Η πτώσις των παναρχαίων 'Αρίων αξιων και ή πνευματική νεγροποίησης άποτελούν τό χαρακτηριστικό γνώρισμα του έκφυλισμού της σημερινής Εύρώπης. Η πληθυσμιακή έκρηξις των νέγων και των άσιατων άποτελεί πλέον τόν θανάσιμο κίνδυνο πού άπειλεί την φυλή μας.

Εξάίρεσι δέν θά μπορούσε νά άποτελέσει και ή 'Ελλάδα. Ο νεοέλληνας, τό έσχατο αυτό κατακάθι της παρακμής, έννουχισμένος από τόν ευδαιμονισμό και άλλοτριωμένος από τόν έβραϊκό τρόπο ζωής - άλλοι τόν λένε άμερικανικό - πορεύεται την όδό της όλοσχερούς καταστροφής.

Περικυκλωμένος σχεδόν από παντού από άλλοφύλους έχθρους. είναι πλέον άνίκανος

νά συνειδητοποιήσει τίς κρίσιμες στιγμές πού διέρχεται και πού οδηγούν μαθηματικά στην εξαφάνισι του φυλετικά, από προσώπου γής. Πρός βορράν Σλάβοι, προς 'Ανατολάς Μογγόλοι, προς Νότον σημίτες, είτε αυτοί λέγονται άραβες, είτε έβραιοι.

Η άναζήτησις ζωτικού χώρου καθίσταται έκ των πραγμάτων έπιτακτική άνάγκη. Χρειάζεται έπειγόντως ή χάραξις και ή άσκησις μιās έθνικής πολιτικής πού θά καθορίση στόχους και πού θά οδηγήση πάλι τόν 'Ελληνισμό στην όδό της νίκης και των θριάμβων. Εύνόητο είναι ότι αυτό δέν μπορεί νά πραγματοποιηθι από τό σημερινό σαθρό πολιτικό κατεστημένο μέ την έμφυτη άνικανότητά του. Μόνον μία έπιλεκτική δύναμις από την elite της φυλής μπορεί νά θέσει αυτούς τούς στόχους και νά τούς πραγματοποιήση. Μόνον ένα έθνικοσοσιαλιστικό καθεστώς μέ τίς δυναμικές ροπές πού φέρει μέσα του, μπορεί νά θέσει τέρμα στον έκφυλισμό και νά εφαρμόση, έξολοθρεύοντας στον έσωτερικό τομέα τά λήματα της ιουδαϊκής παρακμής, μία πραγματικά έθνική πολιτική στον έξωτερικό

τομέα αναζητώντας Ζωτικό χώρο.

Διαφαίνεται πλέον στόν όρίζοντα σάν απαραίτητη προϋπόθεση της αναγεννήσεως της Έλληνικής φυλής ή αναβίωσης της Μεγάλης Ίδέας. Αυτό είναι τό έθνικό ιδεώδες πού μπορεί ν' άφυπνίση ύπο καταλήλους συνθήκας και νά συνενώσει τούς "Έλληνες στην πρόσ τά έμπρός πορεία.

Η Μεγάλη Ίδέα όμως πρέπει νά τεθη σέ νέες βάσεις, λαμβάνοντας σάν δεδομένο τήν ύπάρχουσα γεωπολιτική κατάσταση στην περιοχή μας σέ συσχετισμό μέ τήν θέση της Εύρώπης, της όποίας ή Έλλάδα αποτελεί φυλετικά και γεωγραφικά αναπόσπαστο τμήμα.

Ανατρέχοντας στό παρελθόν, διαπιστώνει κανείς ότι ή Μεγάλη Ίδέα, πρωτοεμφανιζόμενη άμέσως μετά τήν ίδρυση του πρώτου Έλληνικού κράτους, αποτελεί μιά άσαφη Έλληνη άναστηλώσεως της Βυζαντινής αυτοκρατορίας. Είναι όμως κυρίως ό δεσμός του αίματος προς τούς σκλαβωμένους άδελφούς, πού ώθει τούς Έλληνες στην συνειδητοποίηση αυτού του ιδεώδους και τούς προτρέπει προς τήν άπελευθέρωσί τους.

Σήμερα ή συρρίκνωσις του Έλληνισμού είναι γεγονός. «Η μικρά και έντιμος Έλλάς», προσφιλής έκφρασις του πολιτικού κατεστημένου, έχει αντικαταστήσει τήν Μεγάλη Έλλάδα των πέντε θαλασσών και των δύο ήπειρων. Έκτός από τούς δυναστευόμενους βορειοηπειρώτες και τούς Κυπρίους οί υπόλοιποι Έλληνες της Μεγάλης Έλλάδος έχουν εκδιωχθή από τίς έστιές τους. Ο άκμαζών Μικρασιατικός Έλληνισμός έξε-

διώχθη από τήν Έλληνική Ίωνία, από τούς ίδιους έχθρους πού προβάλλουν και πάλι άπειλητικά τό άνάστημά τους άπειλώντας τήν Έλλάδα και συνεπώς τήν Εύρώπη. Αυτή τήν στιγμή βρίσκονται σέ άντιπαράθεσι δύο έκ διαμέτρου άντίθετες δυνάμεις πού άντιπροσωπεύουν δύο διαφορετικές φυλετικά ήπειρους. Είναι θέμα φυλετικής επιβιώσεως.

Ανέκαθεν ή Έλλάδα ύπήρξε ό προμαχών της Εύρώπης έναντιόν των άσιατικών όρδών από τήν αρχαιότητα έως σήμερα. Χωρίς νά παραγνωρίζεται ή slaβική επιβουλή ό Ζωτικός χώρος πρέπει νά αναζητηθή Ανατολικά. Έκει ένεδρεύει ό κίνδυνος. Από τούς τρεις μεγαλύτερους στρατηλάτες όλων των εποχών, μόνον ό Μέγας Άλέξανδρος διαίσθανθη ότι στην περιοχή αυτή, εύρίσκεται τό άσθενές σημείο στό όποιο πρέπει νά κτυπήση. Οί άλλοι δύο, ό Μέγας Ναπολέον και ό Άδόλφος Χίτλερ, ακολουθώντας διαφορετική πορεία δέν τό κατόρθωσαν. Μόνον ένα καθαρά Έλληνικό Αιγαίο και ή Ανατολική Θράκη, μπορούν νά έγγυηθούν τήν φυλετική άσφάλεια όχι μόνο της Έλλάδος αλλά και της Εύρώπης.

Σέ μιά εποχή όπου οί Σλάβοι θέτουν άνοικτά Μακεδονικό ζήτημα, σέ μιά εποχή όπου δυναστεύονται οί άδελφοί μας Βορειοηπειρώτες και Κύπριοι, ΚΥΡΙΩΣ σέ μιά εποχή όπου ό άσιατικός κίνδυνος άπειλεί τήν ήπειρό μας, σ' αυτή τήν εποχή της διαλύσεως και της παρακμής, έχοντας συναίσθησι του κινδύνου πού άπειλεί τήν φυλή μας, ως άγωνιστοΰμε για τήν αναβίωσι και τήν πραγμάτωσι της Μεγάλης Ίδέας πρίν είναι πολύ άργά...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΡΙΩΤΗΣ

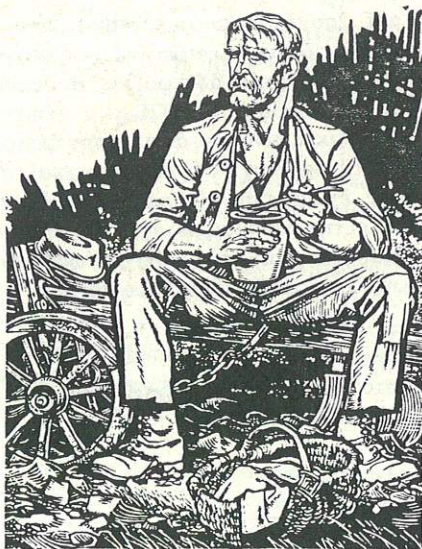
Ύπάρχεις για τή Δράση.

Μόνον αυτή καθορίζει τήν άξία σου.

JOHANN FICHTE

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ

Ἡ κρίσις ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑποφέρει ἡ πλουτοκρατικὴ Εὐρώπη καὶ τροφοδοτεῖται διαρκῶς ἀπὸ τὴν ἀπατηλὴν οἰκονομικὴν δύναμι μίᾳ ἀγορᾷ 300 ἑκατομμυρίων καταναλωτῶν, ἔχει γίνεῖ ἀντικείμενο τόσων μελετῶν πού θά ἦταν ἀνόητο νά προσθέσουμε ἀκόμη μία. Ἡ σημαντικότερη αἰτία αὐτῆς τῆς κρίσεως ὅπως ἔχει συχνότατα τονισθῆ, εἶναι οἱ ἐσωτερικὲς ἀντιθέσεις τῆς Εὐρώπης πού συνεπικουροῦνται ἀπὸ τὴν ἀναπόφευκτο ἀδυναμία καὶ ἀχρηστία μίᾳ κάποιᾳ οἰκονομικῆς «ἀσφαλείας» ἐναντι ἀπειλῶν συνδυασμένου στρατιωτικοῦ καὶ ἰδεολογικοῦ χαρακτήρος, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν καὶ τὶς πραγματικὲς κινητήριες δυνάμεις τῆς ἐποχῆς μας. Ὅσον τὰ Εὐρωπαϊκὰ κράτη θά πλέουν σὲ πελάγη τῆς ἀορίστου πολιτικῆς χωρὶς συγκεκριμένους στόχους καὶ μεθόδους, θά εἶναι καταδικασμένα στὴν ἀφάνεια καὶ ὁ ὅρος «Εὐρώπη» δέν θά εἶναι τίποτε περισσό. ρον ἀπὸ ἓνα γεωγραφικὸ προσδιορισμό, πού δέν περικλείει καμμίαν ἀπολύτως οὐσιαστικὴν δύναμι.

Αὐτὴ εἶναι ἡ βασικὴ αἰτία ἀπὸ τὴν ὁποία προέρχονται ὅλες οἱ «κακοτυχίες» τῶν Εὐρωπαίων. Θά πρέπει δὲ νά προσθέσουμε σ' αὐτὴν μερικὰ λάθη, τὰ ὁποῖα μποροῦν νά χαρακτηρισθοῦν περιστασιακά, ἀλλὰ παραδόξως ὅλοι προτιμοῦν νά ἀποφεύγουν νά τὰ συζητοῦν. Τὰ λάθη αὐτὰ εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

I. Ἐδῶ καὶ εἴκοσι πέντε χρόνια οἱ Εὐρωπαϊκὲς κυβερνήσεις ἀντιτίθενται συστηματικῶς στὴν δημιουργία μίᾳ ἐνιαίας ἰσχυρᾶς στρατιωτικῆς δυνάμεως πού θά ἐξησφάλιζε στὴν Εὐρώπῃ τὴν ἀνάλογο θέσι τῆς στό πλαίσιο τῶν μεγάλων δυνάμεων καὶ ὄχι τὴν σημερινή, οὐσιαστικῶς ἀσήμαντη θέσι τῆς, ἡ ὁποία μεγαλοποιεῖται συνήθως χάρις στὴν ὑπαρξὶ τῶν διπλωματικῶν πρωτοκόλλων. Ἐπιπροσθέτως ἐξασκοῦν μιά πολιτικὴ σκοπιμότητα ἡ ὁποία ναὶ μὲν βασιζέται στὶς φαινομενικὲς «δημοκρατικὲς ἐναλλαγές» ἀλλὰ διατηρεῖ ἄθικτες τὶς δυνάμεις ἐκεῖνες, πού ἐδημιούργησαν τὴν μεταπολεμικὴ πλουτοκρατικὴ δομὴ τῆς ἡπείρου καὶ ἐξησφάλισαν τὴν ἄνευ ὄρων λειτουργία τοῦ αἰσχους τῆς Γιάλτας.

II. Μὲ τὴν λῆξιν τοῦ II Παγκοσμίου Πολέμου ἡ Εὐρώπη ἐγκατέλειπε τὶς στρατηγικὲς καὶ οἰκονομικὲς προσβάσεις τῆς στὸν σπουδαιότατο χῶρο τῆς Μεσογείου. Ἡ τακτικὴ αὐτή, πού παρέδωσε ἄνευ ὄρων τὴν νευραλγικώτερη ἴσως περιοχὴ τοῦ πλανήτου σὲ ἔξωευρωπαϊκὲς δυνάμεις, βαρύνει χωρὶς καμμία ἐξαιρέσει ὅλες τὶς εὐρωπαϊκὲς κυβερνήσεις καὶ ἰδιαιτέρως τὴν κυβέρνησι De Gaulle, ἡ ὁποία χωρὶς λόγο παρέδωσε σὲ ξένη δύναμι τὶς προσβάσεις τῆς στὶς Μεσογειακὲς ἀκτὲς τῆς Ἀφρικῆς. Αὐτὴ ἡ τακτικὴ τῆς συλλογικῆς αυτοκτονίας τῶν Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, πού σήμερα εἶναι προφανῆς λόγω τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, ἔφθασε στό σημεῖο νά δικαιολογηθῆ ἀπὸ τοὺς ἰθύνοντες, σάν ἀντικατάστασις τῆς «οἰκονομικῆς παρουσίας καὶ ἰσχύος» ἀπὸ «πολιτικὴ διπλωματικὸ κύρους». Ἡ τερατώδης αὐτὴ ἀνοησία, πού ἐγγίζει τὰ ὅρια τῆς παραφροσύνης, μᾶς ἔχει ὀδηγήσει, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, στὴν ἐνεργειακὴ κρίσι, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ πλέον τὴν μᾶστιγα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Βιομηχανίας.

III. Ἐδῶ καὶ εἴκοσιπέντε χρόνια τὰ προβλήματα τῆς Εὐρώπης δέν ἀντιμετωπίζονται σάν προβλήματα ἀμύνης τῆς ἡπείρου, ἀλλὰ σάν προβλήματα ἀμύνης τῆς «δημοκρατίας». Οἱ ὑπεύθυνοι ἡγέτες τῆς Εὐρώπης κωφεοῦν ἐκ συστήματος σὲ κάθε δυναμικὴ ἀντιμετώπισιν τῶν κινδύνων, σὲ κάθε πολιτικὴ ἐξέλιξι πρὶν τῆς πεπατημένης, σὲ κάθε νέα ἰδέα πού θά προσέφερε λύσεις στό ἀδιέξοδο τῆς ἐποχῆς. Ἐχουν δηλαδὴ αὐτοκαταδικασθῆ σὲ μιά πολιτικὴ στασιμότητα καὶ πρωτοφανοῦς

στεριρότητα.

Υπάρχει άραγε κάποια πιθανότητα επιτυχίας για την Ευρωπαϊκή Ίδέα για την οποία γίνεται τόσος θόρυβος; Η απάντησις δυστυχώς είναι αρνητική. Καί είναι γιατί ή ύλοποίησις έχει έναποτεθη στίς δυνάμεις εκείνες πού άπειργάζονται κάθε έννοια ούσιαστικῆς Ευρωπαϊκῆς Ένότητος. Έξ άλλου ύπέρ μιάς τέτοιας εξέλιξεως δέν συνηγορεῖ τό οικονομικό άδιέξοδο τῆς εποχῆς. Έν τούτοις δέν είναι δύσκολο νά προβλέψη κανείς πώς ή ένότης στον τομέα τῆς πολιτικῆς δράσεως καί ή οικονομική αλληλεγγύη άποτελοῦν άπαραίτητες προϋποθέσεις για μιά μελλοντική σταδιακή ένωση τῆς ήπείρου. Δέν ύπάρχει δυστυχώς μαγική ράβδος για νά μετατρέψη τήν αγορά τῶν εμπόρων σέ ένιαία πολιτική δύναμι.

Όφείλουμε λοιπόν νά άποκηρύξουμε μιά μελλοντική Ευρωπαϊκή αναγέννησι καί νά όπισθοχωρήσουμε στον τοπικό ένθικισμό ή μάλλον σέ μιά σειρά μικρῶν σωβινιστικῶν ένθικισμῶν, όπως τῶν πόλεων - κρατῶν τῆς αρχαίας Έλλάδος, τῶν πόλεων τῆς Ίταλίας κατά τόν XIV καί XV αἰώνα ή τῶν Γερμανικῶν πριγκηπάτων πού έσαράθησαν από τόν Ναπολέοντα; Η απάντησίς μας όφείλει νά είναι αρνητική. Εἶδ' άλλως δέν έχουμε παρά νά άποδεχθοῦμε τήν λύσι του προτεκτοράτου τῶν Η.Π.Α. ή του δορυφόρου τῆς Σ.Ε.

Η πρώτη άπαραίτητος προϋπόθεσις για τήν ύλοποίησι τῆς Ευρωπαϊκῆς ένότητος, είναι ό κοινός στρατηγικός σχεδιασμός, πού θά επιτρέψη στους Ευρωπαίους νά σχηματίσουν μιά άμμιγή στρατιωτική δύναμι ή όποια θά έχει τίς δυνατότητες νά άντιταχθῆ καί νά άποκροση κάθε μορφῆς πίσι καί άπειλή εις βάρος τῶν Ευρωπαίων. Αυτό δέν σημαίνει ότι ή δύναμις αυτή θά πρέπει νά αναζητήση άπαραιτήτως τήν νίκη σέ περίπτωση έμπολέμου καταστάσεως, αλλά νά διασφαλίση τόση φθορά στον επιτιθέμενο, όση θά είναι αρκετή για νά κατασπαραχθῆ ύπό μιάς άλλης μεγάλης δυνάμεως. Είναι επομένως αρκετό νά σχηματισθοῦν αρχικῶς μονάδες, οι όποιες άφου ύποστοῦν ειδικήν εκπαίδευσι, θά δύνανται νά δράσουν εις περιπτώσιν εκτάκτου ανάγκης ύπό τās διαταγās μιάς άνωτέρας ένιαίας άμυντικῆς Ευρωπαϊκῆς Διοικήσεως σαν άμμιγῆς Ευρωπαϊκῆς δύναμι. Παραλλήλως θά

πρέπει νά αναπτυχθῆ ή τεχνολογία τῶν όπλικῶν συστημάτων.

Στό σημείο αυτό όφείλουμε νά ξεετάσουμε τήν ιδιάζουσα περίπτωσηι τῆς Βορειοατλαντικῆς Συμμαχίας. Βάσει του Βορειοατλαντικού Συμφώνου, ή έλευθερία τῆς Ευρώπης προστατεύεται από μιά πιθανή Σοβιετική άπειλή, χάρις στην έγγύησι τῶν Η.Π.Α. Απορροια τῆς «έγγυήσεως» αυτής άποτελεῖ ή παραμονή Ἄμερικανικῶν δυνάμεων στο Ευρωπαϊκό έδαφος. Χωρίς καμία άμφιβολία, εάν πράγματι επιθυμοῦμε τήν Ευρωπαϊκή ανεξαρτησία, θά πρέπει νά επιδιώξουμε τήν άποχώρησι τῶν Ἄμερικανῶν από τήν Ευρώπη. Παραμένει όμως τό πρόβλημα τῆς Σοβιετικῆς άπειλῆς. Η άπειλή αυτή συντηρεῖται από τίς Η.Π.Α., οι όποιες φροντίζουν νά συντηροῦν τήν Σοβιετική Βιομηχανία, νά ένισχυοῦν τήν όπλική της τεχνολογία, νά δανειοδοτοῦν τό Σοβιετικό κράτος καί νά προσφέρουν κάθε είδους πρώτες ύλες καί κυρίως είδη διατροφῆς

στους Σοβιετικούς, μέ σκοπό νά διατηροῦν ένα σοβαρότατο, αν όχι τό σοβαρότερο πολιτικό έρεισμα για τήν παραμονή τῶν δυνάμεών τους στην Ευρώπη. Έκείνο πού όφείλουν νά πράξουν οι Ευρωπαίοι, είναι νά ύποκαταστήσουν τίς Η.Π.Α., στον ρόλο του οικονομικού καί τεχνολογικού άρωγού τῆς Σοβιετικῆς Ένώσεως, προσφέροντας ευνόικότερους όρους συναλλαγῆς, άποδεσμεύσι

από τις προηγούμενες οικονομικές της υποχρεώσεις και καλύτερες δυνατότητες τεχνολογικής ανάπτυξεως από τις ήδη υπάρχουσες. Έν ὀλίγοις νά ἐξαρτηθῆ ἡ ἐπιβίωσις τοῦ ἰδιοτύπου Σοβιετικοῦ συστήματος ἀπὸ τὴν Εὐρώπη. Τότε καὶ μόνον τότε θά ἔχουμε τὴν δυνατότητα νά ἐκδιώξουμε τοὺς Ἀμερικανούς ἀπὸ τίς χώρες μας.

Ἔχει ἤδη ἀναφερθεῖ πῶς μεταξὺ τῶν «σφαλμάτων» τῆς Εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ ἐγκατάλειψις τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ τῶν ἐνεργειακῶν πηγῶν τῆς. Τὸ «σφάλμα» αὐτὸ συμβαδίζει μὲ τὴν ἄνευ ὄρων ὑποστήριξι τοῦ Ἰσραηλινοῦ κράτους, τὸ ὁποῖο δημιουργεῖ συνεχῶς σπινθῆρες ἀναφλέξεως στὴν περιοχή διακινδυνεύοντας τὴν ἔκρηξι τοῦ ΙΙΙ Παγκοσμίου Πολέμου. Ἐάν ἐπὶ παραδείγματι ἡ Ὁλλανδία ἀνεκάλυψε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, πιεζόμενη ἀπὸ ὄξυ ἐνεργειακὸ πρόβλημα πῶς δέν ἔχει οὐσιαστικούς λόγους γιὰ νά ὑπερασπίσεται τὸ κράτος τοῦ Ἰσραήλ, αὐτὸ δέν εἶναι τόσον ἐκπληκτικό, ὅσον τὸ γεγονός ὅτι ἐπὶ σειρὰν δεκαετιῶν, χωρὶς κανένα ἀπολύτως οὐσιαστικὸ ὄφελος, ἠκολούθησε ποδηγετούμενη ἀπὸ τοὺς φιλοεβραϊκούς πλουκρατικούς κύκλους τῆς Εὐρώπης ἀντιαραβικὴ τακτικὴ. Ἐκπλη-

κτικόν ἐπίσης δέν εἶναι τὸ γεγονός ὅτι οἱ Ἀραβες χρησιμοποιοῦν τὸ ὄπλο τοῦ πετρελαίου γιὰ νά ἀποκομίσουν πολιτικὰ ὄφελῃ, ἀλλὰ τὸ ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι ἀκολουθώντας μιά ἀλόγιστο τακτικὴ ὑποστηρίξεως τῶν Ἰσραηλινῶν συμφερόντων, ἐκώφευαν ἐκ συστήματος στίς Ἀραβικὲς προειδοποιήσεις. Ἡ Εὐρώπη ὀφείλει νά ἐπιλύσῃ τὸ πρόβλημα αὐτό, ἀλλάζοντας τὴν πολιτικὴ τῆς, μὲ βραχυπρόθεσμο στόχο τὴν ἀνάκτησι τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν Ἀράβων καὶ μακροπρόθεσμο τὴν ἐκδιώξι τῶν Ἀμερικανῶν ἀπὸ τὴν Μέση Ἀνατολή.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἑαυτοὺς μας, πού σάν Εὐρωπαῖοι, εἴτε τὸ ἐπιθυμοῦμε εἴτε ὄχι, ἀποτελοῦμε τὸ ἐπίκεντρο τῶν προβλημάτων πού ἀναφέρθησαν, ὀφείλομε χάριν τῆς Πραγματικῆς Εὐρώπης, νά δράσουμε τώρα, ὥστε νά ἐπιτύχουμε μιά σταδιακὴ ἀλλαγὴ πορείας πού θά μᾶς ἀπελευθερώσῃ ἀπὸ τὸν λαβύρινθο τῆς ὀμῆς ὑποταγῆς, τῆς ταπεινώσεως, τῶν προσβολῶν, τῆς κατοχῆς, τῆς ἄνευ ὄρων οικονομικῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ τῆς πολιτιστικῆς παρακμῆς. Εἶδ' ἄλλως οὔτε τὸ ἀξίζουμε ἀλλὰ οὔτε καὶ ἔχουμε τὸ δικαίωμα νά ἀπαιτοῦμε τὴν ἀνεξαρτησία μας.

Η ΕΒΡΑΪΚΗ ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΙΝ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜΙΣΜΟΥ

Λόγω του ότι προσφάτως ο άραβικός αντισημιτισμός έχει γίνει αντικείμενο δημοσιότητας και έχει τύχει της συμπαθείας πολλών Ευρωπαίων, ή «χρυσή αύγη» δημοσιεύει τό ακόλουθο άρθρο με στόχο ν' άνιχνεύση τήν προέλευσι του Ισλαμισμού από τόν Ιουδαϊσμό και νά άποδείξη πώς ή άντιπαράθεσις άράβων και έβραίων όφείλεται σέ συνθήκες περιστασιακές και άντικρουόμενα ύλικά συμφέροντα.

Είναι γνωστόν, εις όσους τουλάχιστον ή σκέψις παραμένει έλευθέρα και άνεπηρέαστος τής σιωνιστικής προπαγάνδας άνά τόν κόσμον, ή προσπάθεια διεισδύσεως τών Έβραίων έντός τών έθνών μέ σκοπόν τήν πολιτιστικήν άλλοίωσιν αυτών.

Υπάρχουν όμως και έβραϊκά έπιδράσεις, αί όποίαι έχουν καταστεί όλιγώτερον γνωσταί ή παραμένουν εισέτι άγνωσταί.

Κατ' αυτόν τόν τρόπον δέν έφωτίσθη άρκούντως ή έβραϊκή έπίδρασις επί του Ισλαμισμού, ίδια δέ κατά τούς χρόνους διαμορφώσεως αυτού. Θά ήτο δέ περιττή νομίζομεν ή κατάδειξις τής σπουδαιότητος του Ισλάμ εις τήν εξέλιξιν τής Ιστορίας από τής έμφανισέως του και έντεϋθεν, ιδιαίτέρως δέ ως πρός τήν σχέσιν του μέ τήν Έλληνικήν Ιστορίαν των Βυζαντινών χρόνων.

Δέν υπάρχουν άκριβείς πληροφορίαί περί του χρόνου έγκαταστάσεως τών Έβραίων επί τής Άραβικής Χερσονήσου. Ούτοι εύρέθησαν εις αυτήν ώθούμενοι υπό του έμπορικού των δαιμονίου. Βεβαία πάντως θεωρείται ή έγκατάστασις του μεγαλυτέρου μεταναστευτικού ρεύματος τά έτη 70 μ.Χ. και 135 μ.Χ. μετά τήν καταστροφήν τής Ιερουσαλήμ υπό του Ρωμαϊκού Αυτοκρατορικού Στρατού.

Εις τήν Υεμένην οί Έβραίοι απέκτησαν συντόμως δύναμιν, ή δέ έπιρροή των έφθασεν εις τό σημείον νά έλέγχουν τόν ήγεμόνα Dhu. Nuwas - διά τόν όποιον λέγεται ότι ήτο έβραϊκής καταγωγής - και ό όποιος εκήρυξεν άγριον διωγμόν έναντίον των εκεί Χριστιανών. Μήπως τό γεγονός δύναται νά συνδεθί με άλλα παρόμοια; Άποφασιστικήν έπίσης έπιρροήν πολιτικήν και οικονομικήν άσκούσαν οί Ιουδαίοι εις τήν περιοχήν Al-Hizaz. Εις τήν Μεδίναν άποτελούσαν τό ήμισυ του πληθυσμού έχοντες εις τās χείρας των τήν ήγεσίαν. Μήπως παρόμοιον γεγονός σημειώνεται διά πρώτην φοράν; Ή μήπως θά ήτο και ή τελευταία; Χαρακτηριστική δέ είναι ή μετά προσοχής διατήρησις τής φυλετικής των ταυτότητος. Τοϋτο δέ, θά ήθελα, νά τό

ένθυμησθε καλώς.

Άλλ' όμως οί σχέσεις των μετά τών Άράβων άνεπτύσσοντο κανονικώς εις όλους τούς ύπολοίπους τομείς τής κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Κάτι τέτοιο θά πρέπει νά θεωρηθί μάλλον εύκολο άν ληφθί ύπ' όψιν ή κοινή καταγωγή: Σημΐται. Τοϋτο δέ τό στοιχείον θά πρέπει ήμεΐς οί Έυρωπαίοι νά τό ένθυμούμεθα πάντοτε εις τās σχέσεις μας μέ αυτούς τούς λαούς.

Οί Ιουδαίοι εις τό μακρύ χρονικόν διάστημα συναναστροφής των μετά τών Άράβων έφρόντισαν νά διαδώσουν τās άπόψεις των. Τοιουτοτρόπως εις τούς προϊσλαμικούς χρόνους διαφαίνονται καθαρώς αί έπιρροαί των Έβραίων εις τούς Άραβας. Οί τελευταίοι άποκτοϋν συνηθείας και έθιμα των όποιων ή έβραϊκή καταγωγή είναι πρόδηλος.

Καθαρμοί, νηστεία, προσευχαί, περιτομαί. Παραδόσεις όμιλούσαι περί προφητών, περί άναμονής ενός άναμορφωτου Μεσσία. Άπαραιτήτως δέ θά πρέπει νά σημειωθί ότι ή προϊσλαμική θρησκεία ήτο άσχετος τοιούτων στοιχείων, λαμβανομένου ύπ' όψιν πώς αυτή ήτο πολυθεϊστική, έπηρρεασμένη έξ άλλων άνατολικών θρησκευτικών δοξασιών, όμιλούσα περί θεού ήλίου - σελήνης, περί θεός μοίρας και θανάτου, περί τζίν και μαντείας. Αυτή ή μεγάλη μεταλλαγή άποκαλύπτει τό μέγεθος τής έβραϊκής έπιδράσεως και τήν βιαίαν άνατροπήν των πολιτιστικών και θρησκευτικών άξιών των έπικρατουσών πρότερον εις τήν άραβικήν συνείδησιν.

Ός θά ήτο φυσικόν ή έπιρροή εις τήν προϊσλαμικήν άραβικήν κοινωνίαν έσφράγισε κατ' άνεξίτηλον τρόπον τήν διαμόρφωσιν του γενομένου Ισλαμισμού. Ο ίδιος ό διαμορφωτής του Ισλάμ, ό Μωάμεθ, ήρχισεν τήν προφητικήν του δράσιν πιστεύων ότι οϋτος ήτο ό άναμενόμενος προφήτης. Έξ αυτού δύναται τις νά συμπεράνη τόν βαθμόν έξοικίωσεως και έγκολπώσεως υπό των Άράβων των Ιουδαϊκών δοξασιών, μάλιστα δέ υπό του ίδιου τού Μωάμεθ. Έγένετο δέ

τέλος ανάγκη εις τούς Ἰσραβας νά ἐνταχθοῦν εις μίαν κοινότητα μετά τῶν Ἑβραίων, τήν στενήν δέ αὐτήν σύνδεσιν ἐπρόκειτο νά ἐπιτύχη μία μουσουλμανική παράδοσις συμφώνως πρὸς τήν ὁποίαν οἱ Ἰσραβες κατάγονται ἐκ τοῦ Ἰσμαήλ υἱοῦ τοῦ Ἀβραάμ καί τῆς Ἄγαρ (ἐξ οὗ καί τὰ βυζαντινά ὀνόματα Ἰσμαηλίται, Ἀγαρηνοί πού ἀποδίδονται εις τούς Μουσουλμάνους). Χαρακτηριστικόν ἐπίσης στοιχεῖον τῆς στενότητος τῶν δεσμῶν πού ἀνεπτύχθησαν μεταξύ τῶν δύο κοινῶς καταγομένων φύλων ἀποτελεῖ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Μωάμεθ κατόπιν τῆς ἀποτυχίας τοῦ κηρύγματος του εις τήν γενέτειράν του Μέκκαν ἐσυνέχισεν τοῦτο εις τήν φιλικήν πρὸς αὐτόν Μεδίνα, πόλιν ἡ ὁποία ὡς προαναφέρθη ἔβραιοκρατεῖτο.

Ἐνδεικτικά καί ἄκρως ἀποκαλυπτικά στοιχεῖα τῆς βαθυτάτης ἑβραϊκῆς σχέσεως πρὸς τὸν διαμορφούμενον Μουσουλμανισμόν, ἀποτελοῦν διάφορα στοιχεῖα λατρείας τῆς νεοσύστατης θρησκείας διανεσθέντα ἐκ τῶν ἑβραϊκῶν ἀναλόγων, ὡς ἡ θέσπισις νηστείας τὴν 10ην τοῦ μηνὸς Mubarram κατὰ μίμησιν τῆς ἑβραϊκῆς νηστείας τῆς «Ἡμέρας τοῦ ἐξίλασμοῦ», αἱ νίψεις πρὸ τῆς προσευχῆς, ὁ προσανατολισμὸς πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ τὴν ὄραν τῆς προσευχῆς, ἡ καθιέρωσις ὡς χρόνου κοινῆς λατρείας τῆς μεσημβρίας τῆς Παρασκευῆς, ἡ ἀνέγερσις οἴκου κατὰ τὰ πρότυπα τῆς συναγωγῆς.

Ἐπίσης ἡ προβολή τοῦ Ἀβραάμ ὡς τοῦ κατ' ἐξοχὴν προτύπου διὰ τούς πιστούς, τί ἄλλο ἀπὸ ἐπίδρασιν μπορεῖ νά φανερῶν; Ἐπίσης ἡ πίστις εις τούς ἀγγέλους Μιχαήλ καί Γαβριήλ. Ἡ κατάταξις εις τούς προφήτας-πρόσωπα συμφώνως πρὸς τὴν μουσουλμανικὴν παράδοσιν σταλλέντα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ (Allah)-τῶν: Ἐνώχ, Νῶε, Ἰσμαήλ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ, Δαβίδ, Σολομῶντα, Ζαχαρία. Ἡ ἐξέχουσα θέσις τὴν ὁποίαν κατέχει ὁ Μωῦσῆς εις τὴν Ἰσλαμικὴν θεολογίαν. Ἡ παραδοχὴ ὡς θεοπνεύστου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀδιάσειστα τεκμήρια τῆς ἀδιακόπου προσπαθείας ἐξιουδαϊσμοῦ τῶν Ἀράβων.

Θά πρέπει ἐδῶ νά γίνει μνεῖα καί περὶ τοῦ Κορανίου, τὸ ὁποῖον μαζί με τὸν Προφήτην βρίσκεται εις τὸ κέντρον τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας, θεωρεῖται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, εἶναι σημαντικώτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ Μωάμεθ διὰ τούς πιστούς καί ἐν ὀλίγοις ἀποτελεῖ τὸν ἀκρογωνιαίον λίθον ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἰκοδομήθη τὸ Ἰσλάμ. Τὸ Κοράνιον λοιπὸν εἶναι δημιούργημα τῆς ἐπιθυμίας τοῦ

Μωάμεθ ὅπως ἡ ἀναμορφωμένη κατ' αὐτόν θρησκεία του νά βρίσκεται εις τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον μετὰ τὴν ἑβραϊκὴν θρησκείαν, ἔχοντας καί αὕτη γραπτὰ κείμενα θεόπνευστα ἐπὶ τῶν ὁποίων θά ἐστηρίζετο ἡ νέα πίστις. Τὸ Κοράνιον δηλαδὴ θά ἔπρεπε νά λάβῃ θέσιν ἀνάλογον αὐτῆς πού κατέχει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη εις τὴν ἑβραϊκὴν συνείδησιν. Χρειάζονται σχόλια διὰ τὴν ἀπομίμησιν; Ἄς προστεθεῖ δέ ὅτι συμφώνως πρὸς τὴν παράδοσιν τὸ Κοράνιον εἶναι πιστὸν ἀντίγραφον μιᾶς «καλῶς διατηρουμένης πλακός» ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Εὐκόλως ἀνακαλύπτεται ἡ ἐπίδρασις ἐκ τῆς ἑβραϊκῆς παραδόσεως τῆς σχετικῆς πρὸς τὰ δέκα ἐντολάς.

Πέραν ὅμως τῶν ἐπιρροῶν τὰς ὁποίας ἐδέχθησαν οἱ Μουσουλμάνοι εις τὸν θεολογικὸν τομέα ἔχουσαν ἐπιρροὴν καί εις τὴν ὑπόλοιπον ζωὴν των. Ὑπολογιζομένης λοιπὸν καί τῆς οικονομικῆς ἐκμεταλλεύσεως τὴν ὁποίαν ὑφίσταντο οἱ Ἰσραβες ὑπὸ τῶν πανούργων Ἑβραίων κατανοεῖ τις τὴν τεραστίαν δύναμιν τὴν ὁποίαν ἀποκτοῦσαν οἱ τελευταῖοι ἔχοντες ὑποχείριους τούς γηγενεῖς κατοίκους τῆς Ἀραβικῆς χερσονήσου.

Δὲν γνωρίζομεν κατὰ ποῖον τρόπον θά ἠδύναντο νά ἐξελιχθοῦν τὰ πράγματα εις τὸν πολιτικὸν τομέαν καί ἐναντίον ποίων θά ἔστρεφον τὴν ἐλεγχομένην ὑπ' αὐτῶν ἀραβικὴν δύναμιν. Σημασία πάντως ἔχει τὸ γεγονός ὅτι οἱ Ἰσραβες ἀφυπνίσθησαν ὀλίγον ἀργότερον καί μάλιστα ὁ ἴδιος ὁ Μωάμεθ, μετ' ἀποτελέσμα νά σημειωθῆ μεταστροφὴ εις τὴν στάσιν των καί ἤρχισεν πλέον ἡ διαμάχη μεταξύ Ἀράβων καί Ἑβραίων ἡ ὁποία ἐκ τῶν οικονομικῶν - πολιτικῶν διαφορῶν ἐπεξετάθη καί εις τὰ θεολογικὰ ζητήματα. Ὅταν δὲ τέλος ἀπεκαλύφθησαν αἱ ἑβραϊκαὶ συνωμοσίαι ἐναντίον τῶν Μουσουλμάνων καί αἱ συνεννοήσεις των μετ' ἐχθροῦς τῶν τελευταίων ὁ Μωάμεθ μετ' ἑβραϊκὴν κατοχύρωσιν διέγραψεν τὰς σχέσεις τὰς ὁποίας θά διέπουν τὰς δύο φυλάς εις τὸ μέλλον καί ὄρισεν ὅτι εις τὸ ἐξῆς οἱ Μουσουλμάνοι εἶναι ὑποχρεωμένοι νά διάκεινται ἐχθρικῶς πρὸς τούς Ἰουδαίους. Καί βεβαίως αἱ σημεριναὶ Ἀραβοῖσραηλιναὶ διαμάχαι ἐπιβεβαιῶνουν τὴν πιστὴν τήρησιν τῆς ἐντολῆς τοῦ προφήτου Μωάμεθ ὑπὸ τῶν πιστῶν του.

Ἡ ὁλη ἡ προηγηθεῖσα ἀναφορὰ ἐγένετο ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ νά παρουσιάσῃ τὴν ἐξέλιξιν τῶν σχέσεων τῶν δύο σημετικῶν φύλων, πρᾶγμα χρήσιμον δι' ἡμᾶς τούς Ἀρίους, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ νά καταστήσῃ προφανῆ - ἀκόμη μίαν

φοράν - τήν εύκολίαν μέ τήν όποίαν οί Έβραίοι κατορθώνουν νά εισδύουν εις ξένας πρός αύτούς κοινότητας καί ξθην καί διά νά καταδείξη μέχρι ποίου τρομακτικού όμολογουμένου βαθμού έπιτυγχάνουν τήν πολιτιστικήν άλλοίωσιν τών λαών εις τούς όποιους προσκολλώνται, προσθέτοντας άλλο έν παράδειγμα εις τήν σωρείαν τών λαμβανομένων έκ τής 'Ιστορίας.

Θά πρέπει δέ έκ τών προαναφερθέντων νά τονισθούν ιδιαιτέρως δύο σημεία.

Πρώτον ή τελική έπιτυχία τών Έβραίων νά έκριζώσουν τήν παλαιάν θρησκευτικήν πίστιν τών Άράβων καί μάλιστα έντός συντόμου χρονικού διαστήματος, έμφυτεύοντας εις αύτούς τάς δικάς των πεποιθήσεις. Καί μόνον τούτο τό γεγονός άνευ περαιτέρω σχολιασμού καθίσταται ίκανότατο διάγμα δι' ήμάς.

Δεύτερον ή συμβολή τών ιουδαϊκών προφητικών παραδόσεων εις τήν αύτοσυνειδησίαν του Μωάμεθ. Δύναται τις νά αναλογισθή ποία θά ήτο ή ιστορική εξέλιξις άνευ τής εμφάνισως του Μουσουλμανισμού, εμφάνισις καί εξάπλωσις ή όποία ώφείλετο εις τήν πίστιν του Μωάμεθ ότι ούτος είναι ο άναμενόμενος προφήτης; Θά είχομεν τότε τήν κατάλυσιν τής Βυζαντινής Αύτοκρατορίας υπό τών Άράβων;

Συμπερασματικώς διά άλλην μίαν φοράν αι ένέργειαι καί έπιρροαί τών Έβραίων βλέπουν τόν Έλληνισμόν καί τόν Έλληνικόν-Εύρωπαϊκόν πολιτισμόν.

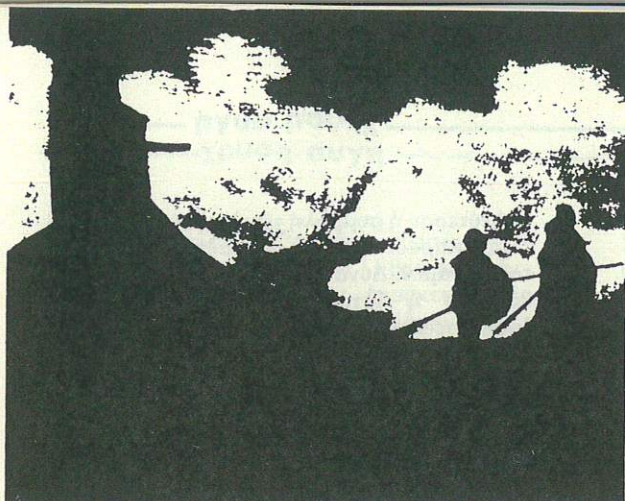
Διά άλλη μίαν φοράν διαφαίνεται καθαρώς ή σιωνιστική άπειλή.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ

Ή Ζωή μιās Φυλής δέν είναι μιά λογικώς εξελισσόμενη φιλοσοφία, ούτε μιά διαδοχή φάσεων μέ φυσικούς νόμους, αλλά ή έκφραση μιās μυστικής συνθέσεως, μιās ψυχικής δράσεως, ή όποία δέν μπορεί νά γίνη κατανοητή, ούτε μέ λογικούς κανόνες, ούτε μέ τήν άρχή αίτίου καί αίτιατού.

ALFRED ROSENBERG

ALFRED ROSENBERG: Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ XX ΑΙΩΝΟΣ

Ο Görres ήταν αυτός που για πρώτη φορά έφερε στην επιφάνεια συνειδητά την παγκόσμια πόλωση όσον αφορά την σημασία του άρσενικού και του θηλυκού στοιχείου, ως προτύπου. Έν τούτοις ο Bachofen ήταν ο μεγάλος διαμορφωτής αυτής της ιδέας, που σήμερα στην περίοδο της διαλύσεως κάθε φόρμας και μορφής, πανηγυρίζει την ανάστασή της.

Η μητέρα, η νύκτα, η γη, αυτά είναι τα στοιχεία που εμφανίζονται στην «ρομαντική» μελέτη σάν θεμελιώδη της υπερήφανης ζωής της «Αρχαίας Ελλάδος». Από την Έτρουρία διά μέσου της Κρήτης μέχρι τό έσωτερικό της Μικράς Ασίας βασιλεύει κάτω από διάφορες μορφές ή μητριαρχία - άκόμα και μέσα στην άρσενική τυραννία - στό έθιμο, στό νόμο. Σάν συνέπειές της δημιουργούνται σύμφωνα μέ τίς μυθικές διηγήσεις, ό έταιρισμός και ό άμαζονισμός, αλλά δημιουργείται άκόμα και μία ποιητική λατρεία τών νεκρών και τών μυστηρίων τών σχετικών μέ τό πνεύμα της γης. Οί μητέρες εμφανίζονται σάν αντιπρόσωποι της μοναδικής μυστηριωδώς μεγάλης Μητέρας Γης. Θεωρούνται ιερά και άπαραβίαστα πρόσωπα και σέ περίπτωση δολοφονίας έστω και μιάς μόνο μητέρας αυτή ή ίδια ή Γη ξεσηκώνεται μέ τήν μορφή τών διγασμένων για αίμα Έρινύων. Αυτές δέν αναπαύονται μέχρι να χυθώ τό αίμα του δολοφόνου και σάν σημείο εξαγνισμού να άπορροφηθώ όλο από τή Γη. Δέν έρευνά τό δίκαιο ή άδικο της μητέρας ως άτομου, ή αξία της (ένν. της Γης) αντιπροσωπεύεται από τήν κάθε μιά και άπαιτεί τό ολοκληρωτικό άπαραβίαστό τους. Η κόρη κληρονομεί από τήν μητέρα τήν ουσία της

που της εξασφαλίζει τήν άνεξαρτησία της, τό όνομά της, τό δικαίωμά της στη Γη, έτσι ώστε ή γυναίκα παρουσιάζεται σάν ένσάρκωση της άθανασίας της ύλης, ή άκριβέστερα σάν σύμβολο του άκατάλυτου της ύλης, της per se άμορφης.

Έτσι σκεφτόντουσαν οί Λύκες, οί Κρήτες (οί όποιοι χρησιμοποιούσαν άντί της λέξεως Πατρίς, τήν λέξη μητρίς), έτσι σκεφτόντουσαν τά έλληνικά νησιά, έτσι κι αυτή ή ίδια ή πρωτόγονη Αθήνα, όπου ο Βόρειος (Nordic) Θησέας ένίκησε τίς άμαζόνες μπροστά στις πύλες της και ή Θεά προστάτις της πόλεως έπαψε να είναι μιά μητέρα και έγινε ή Παρθένος χωρίς μητέρα και χωρίς παιδιά: ή Παλλάς Αθηνά, κόρη του Ουράνιου Διός. Στην Έλληνική γη διαδραματίστηκε, μέ άποφασιστικό τρόπο από τήν άποψη της παγκοσμίου ιστορίας, ή πρώτη μεγάλη άποφασιστική σύγκρουση μεταξύ τών φυλετικών άξιων μέ νικήτρια τήν Βόρεια (Nordic) φύση. Από τήν Ημέρα, από τήν Ζωή (ό άνθρωπος από δώ και μπρός πλησίασε τήν Ζωή), από τούς νόμους του φωτός και του ουρανού, από τό πνεύμα και τή θέληση του πατέρα άπορρέουν όλα όσα όνομάζουμε έλληνικό πολιτισμό, αυτή ή μεγίστης αξίας για τό είναι μας κληρονομιά της άρχαιότητας.

Τά πράγματα επομένως δέν είναι έτσι, σάν τό μητρικό δίκαιο μέ όλα του τά έπακόλουθα να μην καθοριζόταν από κανέναν έθνολογοφυλετικό παράγοντα, ώσάν τό νέο φωτεινό σύστημα να άποτελούσε μόνον ένα μεταγενέστερο στάδιο εξέλιξεως, του όποιου ή γυναίκα και ή κυριαρχία της αντιπροσωπεύουν τό άρχικό δεδομένο (Bachofen).

Αυτή και μόνον ή μεγάλη Παρανόησις μέσα σέ πολλά πράγματα σωστά τοποθετημένα, σκιάζει όλες τις άλλες απόψεις όσο βαθιές κι αν είναι και καθορίζει την παραγνώριση όλόκληρης τής πνευματικής εξέλιξεως τής έλληνοιστικής και Ρωμαϊκής αρχαιότητος και μαζί μ' αυτήν σκιάζει ό,τι πιά βαθύ σέ όλους τούς πνευματικούς άγώνες τού μετέπειτα Δυτικού Γερμανικού πολιτισμού. Τό γεγονός λοιπόν ότι υπήρξαν αντίληψεις και άξίες όψιμο - ρωμαϊκές, Χριστιανικές, αιγυπτιακές ή Ιουδαϊκές πού κατόρθωσαν νά διεισδύσουν στην ψυχή τού γερμανικού λαού είχε σαν αποτέλεσμα την μερική του καταστροφή. Η ιστορία όφείλει νά είναι πρώτα απ' όλα έρμηνεία τού χαρακτήρος, αναπαράστασις έγός είναι σέ συνεχή άγώνα γιά την ανέλιξη τού ίδιου του έγώ και έτσι όφείλουμε νά διαχωρίσουμε τις γερμανικές άξίες από όλες τις άλλες αν δέν θέλουμε νά αυτοκαταστραφούμε.

Τό αίσχρότερο είναι ότι στό συνεχές μιās νοοτροπίας αρχικά πανχριστιανικής κι έπειτα όψιμης ούμανιστικής, τό καθήκον αυτό τής ιστορίας πέρασε πάντα σέ δεύτερη γραμμή, ενώ στην πρώτη γραμμή πέρασε τό δόγμα μιās υποτιθέμενης «γενικής εξέλιξεως τής ανθρωπότητος». Μιά ιδέα άφηρημένη, διαφοροτρόπως μεταμφιεσμένη, άρχισε νά ξεριζώνη τή ζωή. Η αντίδραση τού γερμανικού ρομαντισμού υπήρξε έπομένως εύεργετική όπως μιá βροχή μετά από μεγάλη ξηρασία. Αλλά ειδικά στην δική μας περίοδο τών διεθνών τής μάζας σέ όλα τά στρατόπεδα, είναι άπαραίτητο νά ακολουθήσουμε αυτόν τόν ρομαντισμό, τόν δεμένο μέ την φύση, μέχρι τόν φυλετικό του πυρήνα, έλευθερώνοντάς τον από καθορισμένες νευρωτικές εκστάσεις πού ακόμα τόν βαραίνουν. Οί Γερμανοί δέν «έξελίχθησαν» μέ βάση κάποια νεφελώδη σκοπιμότητα έπινοημένη από παπάδες και διανοούμενους, αλλά ή δυνάμωσαν και έπιβεβαίωσαν τόν έαυτό τους ή διεφθάρησαν ή υποτάχθηκαν. Μέ μιá τέτοια όπτική καταλαβαίνει κανείς γιατί αλλάζει τό πανόραμα όλόκληρης τής ιστορίας τών λαών και τών πολιτισμών τής Γής. Ακόμα και οί προελληνικοί πληθυσμοί γύρω από τό Αίγαίο

δέν «έξελίσσονται» από την πίστη στους χθονίους Θεούς πρós την λατρεία τήν ουρανο-ηλιακή τού Διός και τού Απολλωνος, αλλά ένεπλάκησαν σε μακρές μάχες και μερικώς υποτάχθηκαν πολιτικά, μερικώς άπορροφήθηκαν πνευματικά, αλλά κάθε φορά περιέμεναν στιγμές άδυναμίας τών Βορείων (Nordic) Έλλήνων, γιά νά έπαναφέρουν σέ ισχύ τούς παλαιούς τους νόμους και μαζί μ' αυτούς τούς παλαιούς τούς Θεούς. Δέν μπορούν νά ληφθούν υπ' όψιν έδω σαν τελικές έρμηνείες επιδράσεις κλιματικές ή γεωγραφικές ή άλλου είδους γιατί ό Ήλιος τού Ομήρου έλαμπε και πριν γιά τούς λάτρεις τής Ίσιδος και τής Αφροδίτης. Και ό ίδιος έλαμπε ακόμα στό ίδιο σημείο τής Γής απ' ότου ή Ελλάδα πέθανε.

Τά Βόρεια (Nordic) έλληνικά φθλα, από την πλευρά τους, δέν αναγνώριζαν πριν από την είσοδό τους στην μετέπειτα πατρίδα τους, την μητριαρχία σαν πρώτο «στάδιο εξέλιξεως», αλλά από την πρώτη μέρα τής ύπάρξεώς τους υπάκουαν την πατρική προσταγή. Διαφορετικά δέν θά μάς ήταν δυνατό νά αντίληφθούμε τό γιατί οί Θεοί τών Έλλήνων δέν αντίλλαξαν μιá στενή φιλία μέ εκείνους τών Πελασγών, Κρητών, Έτρούσκων, Παλιολιβύων, Αιγυπτίων και γιατί δέν αναγνωρίστηκαν σ' αυτούς όπως άργότερα ξανάβρισκαν τόν Ήλιο ή τόν Ήρακλή τους μέ την μορφήν τών Ίνδων Θεών. Οί Έλληνες διέλυσαν στην Λήμνο την αίμοχαρή κυριαρχία τών Αμαζόνων διά μέσου τής έκστρατείας τού Ιάσωνος. Οί ίδιοι άνέθεσαν στόν Βελερεφόντη την καταστροφή αυτής τής κυριαρχίας στην Λυκία. Οί ίδιοι έδειξαν στους αίμάτινους γάμους τών Δαναΐδων τό ξεπέραςμα τών σκοτεινών χθονίων δυνάμεων τής Γής από τόν Δία και τόν μεγάλο μεσολαβητή - λυτρωτή Ήρακλή. Η έλληνική μυθολογία, σέ αντίθεση μέ την βορειογερμανική, είναι τόσο πλούσια διαρθρωμένη και πολυσχιδής (αν και βέβαια σ' όλες τις γραμμές της - νίκη τού φωτός επί τού σκότους - τόσο σταθερά τυπική), αλλά ακόμη και οί γερμανοί θεοί είχαν διεξάγει μέχρι τό τέλος ένα μικρό αριθμό παρομοίων μαχών εναντίον συστημάτων θεών άλλων φυλών. Γι' αυτό ή

Ἰλιάς ἀποτελεῖ ἓνα μοναδικό μεγάλο τραγούδι τῆς νίκης τοῦ φωτός καί τῆς ζωῆς ἐπὶ τοῦ σκότους καί τοῦ θανάτου. Ὁ Ὅμηρος εἶχε συνειδητοποιήσει ὅτι ὁ θάνατος καί ἡ ζωή δέν βρίσκονται σέ ἀντίθεση, ἀλλά τοῦναντίον, βρίσκονται σέ ἀμοιβαία ἐξάρτηση (ὅπως ὁ Γκαίτε ἀναγνωρίζει ἐκ νέου). Γέννησις καί Θάνατος βρίσκονται σάν γεγονότα τό ἓνα ἀπέναντι στό ἄλλο. Ἀνάμεσά τους ὅμως συγκροτοῦν τήν ζωή. Ἡ παραδοχή αὐτῆς τῆς ἀναγκαιότητας ριζωμένης σ' ἓναν ἐσωτερικό νόμο σηματοδοτεῖ ἀκόμη τήν ἀναγνώριση τῆς κυριαρχίας τῆς ἀπρόσωπης μοίρας. Ἡ Θέτις προβλέπει τό τέλος τοῦ παιδιοῦ της, ἀλλά δέν ζητᾶ ἀπό τόν Δία τήν παράταση τῆς ζωῆς του ἔχοντας συνείδηση τοῦ κοσμικοῦ νόμου πού συμβολίζεται ἀπό τήν ζυγαριά τοῦ πεπρωμένου. Οἱ Μοῖρες (πρβλ. καί τίς Νερᾶίδες τοῦ κόσμου τῶν γερμανικῶν θεῶν) εἶναι θηλυκές γιατί μόνον στήν γυναίκα βασιλεύει τό ἀπρόσωπο καί γιατί αὐτή φέρει τούς νόμους στερούμενη θελήσεως, ὅπως τά φυτά.

Ἐδῶ ἐκδηλώνεται ἐκ νέου μιᾶ βόρεια (Nordic) ἀξία: ὁ Ἀπόλλων σάν ἐξολοθρευτής τῶν «πρωταρχικῶν δαιμόνων» (Αἰσχύλος), δηλαδή σάν καταστροφεύς τῆς μή βόρειας (Nordic) μαγείας. Ὅταν ὁ ἐκ Λυκίας Γλαῦκος ἀπαντᾶ θλιμμένος στόν Διομήδη, ὅταν αὐτός τόν ρωτᾶ γιά τήν φυλή του, ὅτι οἱ γενεές τῶν ἀνθρώπων μοιάζουν μέ τά φύλα τῶν δέντρων, ἔρχεται στό φῶς ἡ ἄμορφη καί ἀπρόσωπη ἀντίληψις τοῦ προελληνικοῦ κόσμου καί αὐτό τή στιγμή πού ἡ σκιά τῆς εἰσαγωγῆς τῆς ἀπολλώνειας λατρείας τοῦ Ἡλίου ἔπεφτε ἤδη στή Λυκία. Παρ' ὅλα αὐτά στήν ἑλληνική τραγωδία, πού ἐμφανίζεται σέ μιᾶ ἐποχή πού ἡ Ἑλλάδα δοκιμαζόταν σέ βαρεῖες μάχες πού ἀνατάρασαν τήν σταθερότητά της, οἱ Ἕλληνες ἀναγκάζονται νά ἀσχοληθοῦν ξανά μέ τίς παλιές πρωτογενεῖς χθόνιες δυνάμεις, ὅμως αὐτό δέν γίνεται πιά ὑπό τό φωτεινό καί κυρίαρχο νικηφόρο πνεῦμα τοῦ Ὀμήρου.

«Ὅχι, ὅποιος πέθανε χρειάζεται νά θρηνηθῆ γοερά γιά μιᾶ καί μόνη μέρα καί μετά νά ταφῆ μέ καρδιά πιό σκληρή», βέβαια μέ τή μορφή τῶν πιό λυσσωδῶν μαχῶν μεταξύ δύο

ἀντιλήψεων γιά τή ζωή πού ἀποτελοῦν ἔκφραση διαφορετικῶν φυλετικῶν ψυχῶν.

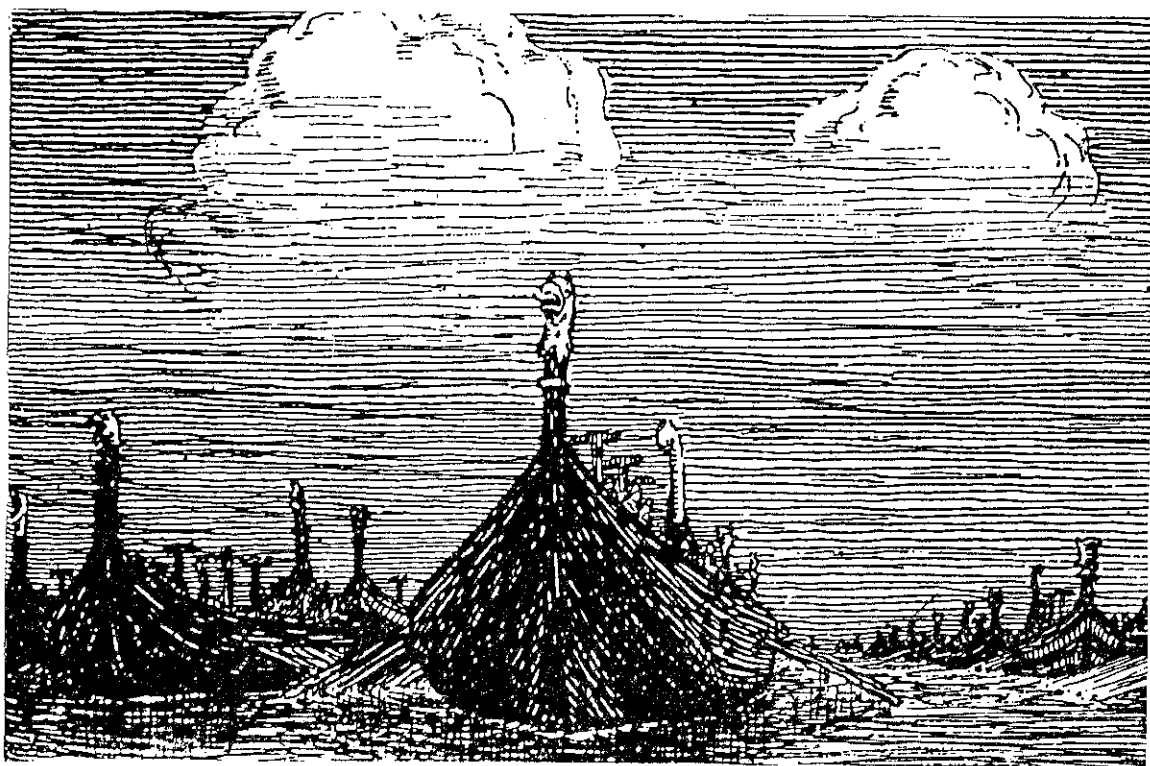
Ἡ Ἐρυφίλη, γιά ἓνα περιδέραιο προδίδει τόν σύζυγό της. Ὁ γιός του ἐκδικεῖται γιά λογαριασμό του σκοτώνοντας τήν μητέρα του. Ἡ ἀντίληψις δικαίου τοῦ προελληνικοῦ κόσμου δέν ἐνδιαφέρεται νά μάθῃ ποιό εἶναι τό ἔγκλημα τῆς μητέρας, ἀλλά ἡ Γῆ ἀμέσως ξεσηκώνεται γιά νά ἐκδικηθῆ τό χυμένο της αἷμα καί οἱ Ἐρινύες τρελαίνουν τόν Ἀλκαίωνα. Μόνον ἡ συμβουλή τοῦ Ἀπόλλωνος νά βάλῃ τό πόδι του σ' ἓνα σημεῖο τῆς Γῆς, πού τήν στιγμή τῆς μητροκτονίας ἦταν ἀκόμη ἀόρατο, τόν σώζει τελικά, ὅταν ἀνακαλύπτει ἓνα νησί πού πρόσφατα ἀναδύθηκε ἀπό τήν θάλασσα... Μέ τήν μεγαλύτερη γενναιοδωρία καί μεγαλοπρέπεια ἡ μάχη τῶν φυλετικῶν ψυχῶν ἀπεικονίζεται στήν Ὁρέστεια, μέ τήν πιό καθαρῆ συνείδηση τίθενται ἀντιμέτωπες ἐδῶ οἱ μέν ἐναντίον τῶν δέ, οἱ παλιές καί οἱ καινούργιες δυνάμεις, πράγμα πού ὀρθώνει αὐτό τό ἔργο σάν αἰώνιο σύμβολο γιά ὄλους τούς καιρούς. Ὁ ἀρχαῖος νόμος τῶν κατοίκων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῆς χθονίας μητριαρχίας, δέν ἐρωτᾶ νά μάθῃ ἂν ἡ Κλυταιμνήστρα εἶχε δίκιο ἢ ἄδικο, ἀλλά στέλνει τά τρομερά ὄργανά του νά ἐπιβάλουν στόν μητροκτόνο μιᾶ ἐκδίκηση αἵματος. Μπροστά στόν Ὁρέστη ὅμως στέκονται οἱ προστάτες τῆς νέας βόρειας (Nordic) ψυχῆς καί ὑπερασπίζονται τόν ἐκδικητῆ τοῦ δολοφονημένου πατέρα. «Αὐτή δέν ἦταν συγγενής τοῦ ἀνθρώπου πού σκότωσε» φωνάζει ἡ Ἐρινύα «ὦ, νέοι θεοί, ὁ νόμος εἶναι τό ἀρχαιότερό σας δικαίωμα, ἀρπάξτε τον ἀπό τά χέρια μου». Τήν ρίχνει πρὸς τόν Ἀπόλλωνα σάν προσωποποίηση αὐτοῦ πού εἶναι νέο: «δέν εἶναι ἡ μάννα πού γεννᾷ τά ἴδια της τά παιδιά. Ὁ πατέρας δημιουργεῖ...» καί ἡ Ἀθηνᾶ, κόρη τοῦ Διὸς δηλώνει «Μέ ὅλη μου τήν καρδιά ὑμῶν ὅ,τι εἶναι ἀρσενικό». Ἡ Ἀθηνᾶ (καί ὁ Ἀπόλλων) τείνουν μέ μεγαλοψυχία τήν χεῖρα στίς ἠττημένες δυνάμεις γιά τήν συμφιλίωση καί ὑπόσχεται τόν σεβασμό τῶν ἀνδρῶν στίς ἐξευμενισμένες δυνάμεις πού κατοικοῦν βαθεῖα σέ μιᾶ νύκτα χωρίς ἥλιο: «Ὅμως ἐγώ πάντα ζωσμένη γιά τήν γενναία μάχη τῆς δόξας, ποτέ δέν θά

αναπαυθῶ, μέχρις ὅτου ὅλη ἡ Γῆ νά ἀναγνωρίση τήν μεγαλύτερη δόξα στήν νικηφόρο πόλη μου». Ἔτσι καταλήγει ὁ Αἰσχύλος, ὄχι λιγότερο δυνατός καί συνειδητός τῆς δυνάμεως τοῦ Ὁμήρου. Ἡ μεγαλοψυχία τοῦ Ἀπόλλωνος - φωτός, παρ' ὅλα αὐτά, μετά τό ξεπέραςμα τοῦ κόσμου τῶν χθονίων Θεῶν, εἶχε σάν ἀποτέλεσμα τήν ὑπόγειο ἐπιβίωσή του, μεταμορφωμένου ἀπό τόν ἴδιο τόν Ἀπόλλωνα. Καί μετά τήν φυλετική ἐπιμειξία μεταξύ Ἑλλήνων καί Ἰθαγενῶν δέν ἐμφανίζεται σε καθαρή κατάσταση οὔτε τό χθόνιο

στοιχεῖο οὔτε τό οὐράνιο, ἀλλά μείγνυνται μεταξύ τους στίς διονυσιακές συνήθειες. Ἀκόμα καί ὁ Διόνυσος, στήν πραγματικότητα, ἀντιπροσωπεύει τό πατρικό δίκαιο, ἀλλά παρ' ὅλα αὐτά γίνεται θεός τῶν νεκρῶν, (πού ἀκόμα καί ἡ Ἀντιγόνη ἐπικαλεῖται), χάνει τόν καθαρό καί δυνατό χαρακτήρα τοῦ Ἀπόλλωνος, γίνεται μαλακός καί μεθυσμένος γιά νά πέση τελικά στό δαιμονιακό, τό μεναδικό, καί τελικά στή νύκτα.

(Ἡ συνέχεια στό ἐπόμενο τεύχος τῆς Χρυσῆς Αὐγῆς).

ΦΟΙΒΟΣ ΝΑΤΣΗΣ

FRIEDRICH SCHILLER

Ὁ FRIEDRICH SCHILLER ὑπῆρξε ἡ πλέον μεγαλειώδης πνευματικὴ μορφή τῆς Εὐρώπης κατὰ τὸν 18ο αἰώνα, μαζί μέ τόν GOETHE, τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξε θαυμαστής καί τοῦ ὁποῖου τό ἔργο καί τίς ἰδέες πού ἀπορρέουν ἀπ' αὐτό, συνεπλήρωσε. Ὁ SCHILLER, καθηγητῆς Ἱστορίας στό Πανεπιστήμιο τῆς Ἰένας, ὁ μεγαλύτερος δραματογράφος τῆς Γερμανίας, συστηματικός αἰσθητικός, ἀλλά κυρίως μέγιστος «Φιλοσοφικός Ποιητής», κατόρθωσε διά τοῦ ἔργου του νά καταδείξη τήν ὁδὸ τοῦ Νεωτέρου Εὐρωπαϊκοῦ Πνεύματος. Μιά ὁδὸ πού ἀναβαπτίζει τό Πνεῦμα τῆς Εὐρώπης στά αἰώνια ἀρχέτυπά του, στά πρότυπα τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ἡλιακῆς Τέχνης. Ὁ SCHILLER ἦταν ὁ κατ' ἐξοχήν λάτρης καί ἐκπρόσωπος στήν ἐποχή του τοῦ Ἀπολλωνίου Πνεύματος καί τοῦ τέκνου του, δηλαδή τοῦ Κάλλους. Οἱ στίχοι τῶν ποιημάτων τοῦ SCHILLER περιέρχονται ἀργά καί ἡρεμα ἐπάνω ἀπό τά ἐρείπια τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀπολλωνίου ὄνειροπολήματός μας. Νοσταλγοῦν, ἀλλά καί καταδεικνύουν γύρω μας τή θριαμβευτικὴ παρουσία τῆς ἀενάου Ἀρμονικῆς Ἀπολλωνίου πραγματικότητος. Γι' αὐτό καί οἱ στίχοι του ταυτοχρόνως νοσταλγοῦν καί προαναγγέλουν. Οἱ ὕμνοι τοῦ SCHILLER σμιλεύουν τή μορφή τῶν χθесινῶν, αὐριανῶν καί παντοτινῶν φορέων τοῦ Φωτός τοῦ Φοίβου: Τούς ἀγνοῦς, ἀφελεῖς καί Δυνατοῦς ἡμιθέους. Ἐκείνους πού συνταιριάζουν μέσα τους τήν ἡρεμία τῶν Ἀνωτέρων φύσεων, τήν ἀθωότητα τοῦ παιδιοῦ καί τήν Τρομερὴ καί βίαια ὀρμὴ τοῦ Θείου, πού εἶναι ὁ πατέρας τους.

Ἡ Ποίησις τοῦ SCHILLER εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τῆς Ἀπολλωνείου Ἀρμονίας, τόσο ὡς πρὸς τήν μορφή, ὅσο καί ὡς πρὸς τό περιεχόμενο. Γι' αὐτό καί τό φιλόδοξο, αἰσθητικό καί φιλοσοφικό, ποιητικὸ ὄραμά του δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τήν ἐπαναταύτιση τοῦ Ἀληθοῦς, τοῦ Αἰσθητικῶς Ὁραίου καί τοῦ Πνευματικῶς Ἀγαθοῦ.

Τό Παρατιθέμενο Ποίημα τοῦ SCHILLER «Ἡ ΕΥΤΥΧΙΑ» ὀμιλεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ καί καθιστᾷ περιττὴ οἰανδήποτε περαιτέρω κριτικὴ ἐπὶ τοῦ ἔργου του, οὕτως ἢ ἄλλως ἀνεπαρκῆ.

Ἡ ΕΥΤΥΧΙΑ

Μακάριος, ὅποιον εὖνοες οἱ Θεοί, κίόλας πρὶν ἀπ' τῆ γέννησή του ἀγάπησαν, κι ἡ Ἀφροδίτη, ὡς παιδί, νανούρισε σπὴν ἀγκαλιά της, σ' ὅποιον ἀνοῖξαν τὰ χεῖλη του ὁ Ἑρμῆς, τὰ μάτια του ὁ Φοῖβος, κι ὁ Δίας μέ τῆ σφραγιδα τῆς δυνάμης ἐσφράγισε τό μέτωπό του! Μιά ἐξοχη κλήρα, θεϊκὴ, τοῦ ἔπεσε: πρὶν ἀπὸ τήν ἀρχὴ ἦδη τοῦ ἀγῶνα, οἱ κρόταφοί του στεφθῆκαν.

Πρὶν κᾶν τῆ ζῆση, ἡ ζωὴ τοῦ ἕχε δοθῆ κίόλας πλήρης, πρὶν προσπαθῆση κᾶν, τὴν Χάριν εἶχε πετύχει.

Μέγα ὀνομάζω τόν ἄνθρωπο, πού ὁ πλάστης εἶναι τοῦ ἑαυτοῦ του κι ἡ δύναμη τῆς ἀρετῆς του νικᾷ τίς ἴδιες τίς Μοῖρες· ἀλλὰ τὴν εὐτυχία δέν ἐκβιάζει, κι ὅ,τι ἡ ζηλότυπη Χάρις τοῦ ἀρνήθηκε, δέν τό ἀποχτᾷ μέ τὴν προσπάθεια τοῦ θάρρους.

Ἀπ' τοὺς ἀνάξιους ἡ σοβαρὴ ἢ θέλησή σου σέ φυλάσσει, κάθε ὑψηλό ἔρχεται ἐλεύθερο ἀπὸ τοὺς Θεοὺς ἐδῶ κάτω.

Ὡς σ' ἀγαπᾷ ἡ ἀγαπημένη, ἔτσι ἔρχονται τὰ οὐράνια δῶρα, ψηλά, στό βασιλεῖο τοῦ Διὸς κυριαρχεῖ, ὅπως οἱ Ἑρῶτες, ἡ εὖνοια.

Ἐχουν τίς κλίσεις τους οἱ Θεοί, τῆς χλοερῆς νειότης ἀγαποῦνε τὴ βροστρυχωτὴ κόμη, ἡ χαρὰ τοὺς Χαρούμενους ἐλκύει.

Δέν εὐδαιμονεῖ ἐκεῖνος πού βλέπει νά ἐμφανίζονται μπρός του,
τοῦ μεγαλείου τους τή λάμψη ὁ τυφλός ἀντίκρουσε μόνο·
τήν παιδική ψυχή τῆς ἀπλότητας εὐχαρίστως διαλέγουν
καί στό ταπεινό τοῦτο ἀγγεῖο τό θεϊκό κλείνουν.

Ἄνέλπιστοι εἶναι ἐδῶ καί τήν περήφανη ἀπογοητεύουν ἐλπίδα,
τούς ἀδέσμευτους Θεούς βία διά μαγείας καμία δέν τούς ἐκβιάζει.
Σ' αὐτόν πού συμπαθεῖ στέλνει ὁ πατέρας τῶν Θεῶν καί τῶν ἀνθρώπων
τόν ἀετό του, πού στά ὕψη τά οὐράνια τόν φέρνει.

Ἐκούσια διαλέγει ἀπ' τό πλῆθος, κι ὅποιο κεφάλι τοῦ ἀρέσει
μέ στοργικό χέρι τό ὑποχρεώνει, νά φορέση πότε τή δάφνη
καί πότε τήν ταινία πού τήν κυριαρχία προσφέρει,

τί 'ναι εὐτυχία, γι' αὐτόν, πού μέ τήν εὐνοιά του τόν στέφει
ὁ Θεός. Πρός τόν μακάριο ὁ Φοῖβος, ὁ πύθιος νικητής, πηγαίνει
κι αὐτός πού τίς καρδιές ἐκβιάζει, ὁ γελαστός Θεός, ὁ "Ερως.

Ὁ Ποσειδῶν τοῦ ὀμαλύνει τήν θάλασσα, γλιστρά ἀπαλά ἢ καρίνα
τοῦ карабиού, πού τόν Κάισαρα καί τήν πανίσχυρη εὐτυχία του
φέρνει.

Στά πόδια του πλαγιάζει τό λιοντάρι, παφλάζοντας, δελφίνοι
ἀπ' τά βάρη ἀνεβαίνει κι εὐσεβές γέρνει τή ράχη του ἐμπρός του.
Μή μέ τόν εὐτυχῆ ὀργίζεσαι, πού οἱ Θεοί τήν ἐλαφρά τοῦ στέλνουν
νίκη, πού ἡ Ἄφροδίτη τραβᾷ τόν προσφιλή της ἀπ' τήν μάχη·
αὐτόν πού σώζει ἡ Μειδιῶσα, τόν προσφιλή τῶν Θεῶν ζηλεύω,
ὄχι αὐτόν, πού μέ νύχτα τό σκοτεινό βλέμμα τοῦ σκεπάζει.

Ἦταν λιγότερο ἐξαισιος ὁ Ἀχιλλεύς, πού ὁ Ἥφαιστος ὁ ἴδιος
σφυρηλάτησε τήν ἀσπίδα του καί τό θανάσιμο ξίφος,

πού ὁ μέγας ταραχτήκεν Ὀλυμπος, γιά τόν θνητόν ἄντρα,
τόν λάμπρυνε τ' ὅτι οἱ Θεοί τόν ἀγάπησαν, τήν ὀργή του
ὅτι τίμησε καί, δόξα στόν προσφιλή γιά νά δῶση,

τό ἄριστο γένος τῆς Ἑλλάδος ὠρμησε κάτω στόν Ἄδη.
Μή μέ τό Κάλλος ὀργίζεσαι, γιατί 'ναι ὠραῖο, γιατί ἀπαστράπτει
ἀνώφελα, ὅπως ὁ κάλυκας τοῦ κρίνου μέσ' ἀπ' τῆς Ἄφροδίτης
τό δῶρο· ἄσε τούς εὐτυχεῖς νά 'ναι - τούς βλέπεις κι εἶσαι
ὁ πλέον εὐτυχῆς, καί σέ γοητεύουν γιατί ἀνώφελα λάμπουν.
Χαίρου, πού ἀπό τόν οὐρανό ἔρχονται τοῦ ἄσματος τά δῶρα,
πού ὁ αἰιδός σου τραγουδᾷ ὅ,τι τόν ἐδίδαξαν οἱ Μοῦσες.
Γιατί τόν ἐμψυχώνει ὁ Θεός, Θεόν ὁ ἀκροατής τόν ἔχει,
μόνο γιατί εἶναι εὐτυχῆς, μακάριος μορεῖς ἐσύ νά 'σαι.

Στήν ἀγορά τῶν ἐμποριῶν, τήν ζυγαριά ἢ Θέμις κατευθύνει
καί πληρώνει, αὐστηρά, τήν ἀμοιβή, κατά τό μόχθο·
μά σέ θνητές παρειές καλεῖ τήν χαράν ἕνας Θεός μονάχα,
δέν βλέπεις εὐτυχῆν, ὅπου τό θαῦμα δέ συμβαίνει.

Τό Ἀνθρώπινο γίνεται πρῶτα, αὐξάνεται, ὠριμάζει,
κι ἀπό μορφή σέ μορφή τ' ὀδηγεῖ ὁ ἀπεικαστικός χρόνος·
ἀλλά νά γίνεται τ' Ὄραῖο, τό Εὐτυχισμένο, δέν τό βλέπεις,
ἔτοιμο ἀπ' τήν αἰωνιότητα, στέκεται πλήρης μπρός σου.
Κάθε γήινη Ἄφροδίτη γεννιέται ὅπως ἡ οὐράνια, ἡ πρώτη,
μία γέννηση, ἀπ' τήν ἀπειρη θάλασσα, μυστηριώδης·
ὅπως ἡ πρώτη Ἀθηνᾶ, ἔτσι, μέ τήν αἰγίδα ὀπλισμένη, κάθε σκέψη
φώτός βγαίνει ἀπ' τοῦ Κερραυνοβόλου τό κεφάλι.

FRIEDRICH SCHILLER

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΜΑΖΑΝΘΡΩΠΟΥ

Κάθε φυλή, κάθε εποχή καταξιώνεται ή απαξιώνεται αναλόγως του ανθρώπινου πρότυπου, τό όποιο προβάλλει. 'Η ινδοευρωπαϊκή φυλή φέρει τήν τιμή νά έχει δημιουργήσει τόν ιδανικό τύπο ανθρώπου, αυτόν πού έμεσουράνησε κατά τήν 'Αρχαϊκήν εποχήν καί έκτοτε έλαμψε κατά καιρούς καταυγάσας τό ζοφερό σκότος τής παρακμής.

Στήν σημερινή εποχή, ό λευκός άνθρωπος πολύ απέχει από τό πρότυπο εκείνης τής εποχής. Οί ιστορικές διαδικασίες κατέληξαν στήν όλοκλήρωση τής μορφής του συγχρόνου μαζανθρώπου. 'Ο μαζάνθρωπος συγκεντρώνει στό πρόσωπό του όλες τις ιδιότητες πού συνιστούν μιá άρνησι τής ζωής, μιá παρουσία χωρίς νόημα. Είναι ό μικρόψυχος, ό τιποτένιος, ό φιλοτομαριστής, αυτός πού αναζητά τό «Βόλεμα». Είναι ό πονηρός, ό ύποκριτής, ό χαμερπής. Είναι ό άνθρωπος μέ τά ταπεινά πάθη, ό άδειος από αισθήματα, πού δέν μπορεί νά αγαπήσει ούτε τόν έαυτό του. Είναι ό ύποτακτικός, ό ταπεινός, ό ήθικολόγος, ό φθονερός, τό ύπουλο έρπετό. Είναι τό άβουλο έξάρτημα των ίσοπεδωτικών καθεστώτων, τής δημοκρατίας καί του μαρξισμού. Αυτό τό ανθρώπινο κακέτυπο, πού προσπαθεί ν' αναπληρώσει τό έσωτερικό κενό του μέ ύλικά αγαθά ή μέ τις άπατηλές έλπίδες ενός ουράνιου παραδείσου, άποστρέφεται μέ μίσος κάθε τι ώραίο καί ύγιές, βλέποντας παντού τό άρρωστημένο είδωλο τής ψυχής του. Πλήρης ή άποξένωσις από τήν 'Αρία φυλετική ψυχή, τήν ίερεία τής χαράς καί τής όμορφιάς, τήν μουσα τής άρμονίας του σύμπαντος.

'Υπήρξε μιá μακρινή εποχή, ή όποία θά άκτινοβολή για πάντα, διότι έκοσμήθη καί έλαμπρήνθη μέ τό ωραιότερο στολίδι του κόσμου. Είναι οί μυθικοί χρόνοι, κατά τους όποιους ένεσαρκώθη τό τέλειον πρότυπον του λευκού ανθρώπου. 'Από τήν Θούλη μέχρι τις 'Ινδίες έξηπλώθη ή ωραιότερα φυλή καί έδόξασε μέ τήν πολιτιστική της δημιουργία τήν ανθρώπινη όντότητα. Τά διασωθέντα έπη μας όμιλούν για τόν ήμίθεο πολεμιστή, τόν όπλισμένο μέ άνδρεία, τιμή καί πίστι, τόν γίγαντα μέ τήν άθθα παιδική καρδιά, τόν λάτρη του ωραίου, τόν έραστή τής ζωής, τόν ύμνητή τής φύσεως, τόν χαρούμενο μύστη του φωτός, τόν γαλήνιο άκόμη καί στήν όργή του.

τό ύλοποιημένο άρχέτυπο τής φυλετικής ψυχής των 'Αρίων. Είναι ό τραγικός δημιουργός του πεπρωμένου του, ό σύντροφος καί συγκάτοικος των Θεών, πού δέν θά διστάση νά άναμετρηθή μαζί τους. 'Επενδύει τήν θρησκευτικότητα του στό ένθεο σύμπαν, στους έγκοσμίους θεούς, πού προσωποποιούν κάθε έκδήλωσι τής φύσεως. Είναι ό μεταφυσικός πού δέν κάνει διάκριση μεταξύ ουσίας καί φαινομένων. Είναι ό πανθειστής πού κατοικεί σέ ένα σύμπαν γεμάτο ζωή. 'Η τέχνη του είναι ένας δοξαστικός ύμνος προς τήν φύσι καί τόν άνθρωπο, είναι ή όλόψυχος κατάφασις τής ζωής. 'Η χαρά καί ή δύναμις ξεχειλίζουν από τήν μορφή των αγαλμάτων καί των ναών άδίστακτα καί άνεξαντλήτως. Τό ήθος του 'Αρίου είναι άγνό καί αυθόρμητο, άμόλυντο από μικρότητες καί κακίες, δέν ύπαγορεύεται από αισθήματα ένοχής ή άμαρτίας. Οί διακρινόμενοι για τις άρετές τους άπαρτίζουν τήν άριστοκρατική ήγεςία τής φυλετικής όμάδος.

Οί πρώτες ρωγμές αυτής τής ύπέροχης 'Αρίας κοσμοαντιλήψεως εμφανίζονται μετά από τήν επαφή μέ τους άλλόφυλους, όποτε χαλαρούνται βαθμιαίως οί παραδοσιακές δομές καί εισάγονται ξένα ήθη. 'Ο πολεμιστής, ό δεμένος μέ τήν γή έχανε έδαφος προς όφελος του έμπορου χρηματοκράτη. 'Η άριστοκρατική, φυλετική ήθική έξετοπιζετο από τόν άτομικισμό καί τόν ώφελιμισμό. Οί νόμοι άναθεωρούνται καί δέν άπηχούσαν πλέον τά φυλετικά ήθη καί σκοπούς. 'Η ταυτόχροнос εμφάνισις του όρθολογισμού καί ύποκειμενισμού, άκόμη καί μέ τήν μορφή φιλοσοφικών διδασκαλιών είναι ένδεικτική του νέου πνεύματος. 'Ο συνδετικός κρίκος του ανθρώπου μέ τήν φύσι, θραύεται προοδευτικά. Τώρα ό άνθρωπος γίνεται τό κέντρο του κόσμου καί ή μυθολογική αντίληψις τής ένότητός του μέ αυτόν καταστρέφεται. 'Ο κόσμος γίνεται άντικείμενο περιέργειας καί τεμαχισμού από τόν ανθρώπινο νοϋ. Τό θρησκευτικό αίσθημα του πανθεισμού άμβλύνεται. Οί Θεοί άπομακρύνονται από τους άνθρώπους καί ή λατρεία τους χάνει τήν ουσιαστικότητα της. 'Η νέα άνθρωποκεντρική κοσμοαντίληψις έχει σάν άποτελεσμα τήν παρακμή των άριστοκρατικών πολιτευμάτων καί τήν έπικράτηση του πλήθους ή των

διαφόρων σφετεριστών της εξουσίας. Ἡ ἐποχή τῶν μαζῶν ἀνατέλλει.

Ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει ἀπομακρυνθῆ ἀπό τήν φύσι, καταλήγει νά γίνει ὄχι ἀδιάφορος ἀλλά ἐχθρικός πρὸς αὐτήν. Ἐφ' ὅσον ἐτρέφετο ἀπό τούς χυμούς της καί ἐνοηματοδοτοῦσε τήν ζωή του ἐναρμονιζόμενος μαζί της, τήν ἔβλεπε σάν φίλη. Ὅταν ἀπεχωρίσθη ἀπό αὐτήν ἄρχισε νά τήν βλέπῃ μέ δυσπιστία σάν παράξενη καί ἀκατάληπτη. Καί εὐρέθη τότε μέσα σέ ἕνα ξένο περιβάλλον, σάν ἕνας ξένος ἐγκατελειμένος στήν μοναξιά τοῦ σύμπαντος. Οἱ Ἑλληνιστικοί χρόνοι πληροῦνται ἀπό αὐτήν τήν πνιγηρά ἀτμόσφαιρα τοῦ φόβου καί τῆς ἀπορίας τοῦ ἀνθρώπου γιά τό δικό του «εἶναι» καί τό «εἶναι» τοῦ κόσμου. Οἱ Ἀνατολικές Θρησκείες ἀλλά καί τά ἰσχυρά θρησκευτικά κατάλοιπα τῶν φυλῶν πού συνήντησαν οἱ Ἰνδοευρωπαῖοι ἐκεῖ ὅπου ἐγκατεστάθησαν, εἶναι ὑπεύθυνα γιά τήν μεταλλαγή τῆς ἐνότητος μέ τήν φύσι σέ καχυποψία, φόβο καί ἀποξένωσι ἀπό αὐτήν. Τά σκοτεινά ἀνατολικά καί προελληνικά μυστήρια χαρακτηρίζονται ἀπό αὐτόν τόν φόβο τοῦ ἀνθρώπου μπροστά σέ ἕναν ἄγνωστο κόσμο καί τήν προσπάθειά του νά τόν ἀπαλύνῃ καί νά τόν καθησυχάσῃ. Ἀντιθέτως ἡ Ἡλιακή Ἀπολλώνιος λατρεία τῶν Ἀρίων εἶναι ἡ εἰλικρινής ἐκδήλωσις τῆς ἀγάπης τους πρὸς τόν κόσμο καί συμβολίζει τήν ἁρμονική τους συνάφεια μέ αὐτόν.

Ἐνα τέτοιο ἔδαφος ἦτο γόνιμο γιά τήν διάδοση τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ ἀβεβαιότης καί τό ἄγχος γιά τήν ἔλλειψι νοήματος ἑνός ἀκατανόητου καί ἐχθρικοῦ κόσμου, βρῆκε διέξοδο στήν πίστι σέ ἕναν παράδεισο ὑπεραισθητό, ἐπουράνιο, ἐνῶ ὁ αἰσθητός κόσμος γίνεται ὁ τόπος δοκιμασίας καί τιμωρίας γιά κάποιο προπατορικό ἁμάρτημα. Ὁ Ἑβραιοχριστιανισμός ἀνακηρύσσει τόν Ἄριο ἔνοχο καί ἁμαρτωλό καί τόν καλεῖ νά ὑπακούσῃ στίς ἐντολές ἑνός δεσποτικοῦ Θεοῦ, πού διαθέτει μιά κόλασι γιά τούς παραβάτες. Σ' αὐτήν τήν περιφρόνησι τῆς ζωῆς, στήν λατρεία ἑνός σκοτεινοῦ Ἑβραίου Θεοῦ, ἀπόντος ἀπό τόν κόσμο, στήν προσδοκία δικαίωσης σέ μιά μέλλουσα ζωή, ὀδηγήθηκε ὁ Ἄριος, ἀφοῦ ἔχασε τήν προγονική του πίστη στήν πανθειστική σύλληψη τοῦ σύμπαντος. Ὁ Ἑβραϊσμός μέ τήν συνδρομή τῶν ὑπολοίπων φυλῶν τῶν

ὑπανθρώπων δηλητηρίασε τήν λευκή φυλή, ἀποκόβοντάς τήν ἀπό τήν πηγή ἀπό ὅπου ἀντλοῦσε δύναμι, τήν θεϊκή της ἐπικοινωνία μέ τήν φύσι καί τήν κατέστησε μιά ἀγέλη ὀπαδῶν τῆς ἀλέθριας θρησκείας τοῦ Γιαχβέ. Ὁ χαμογελαστός ἥρωας τῶν μυθικῶν χρόνων, ὁ ὑπερήφανος καί σκληρός δημιουργός, ὁ ἀναβλύζων δύναμι ἔγινε ἕνας σκυθρωπός καί ὑποτακτικός δοῦλος, παρατημένος ἀπό τήν ζωή ἐν ὀνόματι μιᾶς αὐταπάτης. Ἡ πίστις στήν ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων ὀδήγησε στήν περιφρόνηση πρὸς κάθε τί τό ὑγιές, τό δυνατό, τό ὠραῖο. Ἡ ἀρρώστια, ἡ ἀδυναμία, ἡ ἀσχήμια καί ὁ,τιδήποτε τό ἐλλιπές καί μειονεκτικό ἐθεωροῦντο πλεονεκτήματα πού ἔβρισκαν ἀνταμοιβή καί δικαίωσι στήν μέλλουσα ζωή.

Αὐτή ἡ ἀλλοτρίωσις τοῦ Ἀρίου, πού ἐπῆλθε μετά τήν ἀνατροπή τῶν φυσικῶν ἀξιῶν καί τήν ἀναζήτησι νέων στηριγμάτων, εἶτε ἐμφανίζεται μέ τήν μορφή τοῦ ὕλισμου εἶτε τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀποτελεῖ τήν ἄρνησι τῆς ζωῆς, τό μηδενισμό, γύρω ἀπό τόν ὁποῖο περιστρέφεται ὁ πολιτισμός μας ἐδῶ καί 2000 ἔτη. Ὁ μηδενιστής εἶναι ὁ μαζοποιημένος ἄνθρωπος, αὐτός πού δέν εἶναι οὔτε καλύτερος, οὔτε χειρότερος ἀπό τούς ἄλλους, πού δέν ξεχωρίζει ἀπό τό κοπάδι, διότι εἶναι τό ἴδιο κενός, ὅπως ὅλοι. Εἶναι αὐτός πού δέν μπορεῖ νά ἰκανοποιηθεῖ μέ τίποτα εἶτε ἀποδύόμενος μέ τό κυνήγι τῆς ἡδονῆς, εἶτε ἐναποθέτοντας τίς ἐλπίδες του στήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ὁ καλόγερος μέ τόν νοσηρό ἀσκητισμό καί ὁ πλαδαρός ἀστός εἶναι ὄψεις τοῦ ἰδίου μηδενισμοῦ.

Ἡ μαζοποίησις ἦτο τό ἀποτέλεσμα τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ ἀντιφυσικοῦ πνεύματος εἰς βάρος τῆς Ἀρίας μεταφυσικῆς, πού εἶναι ἡ ἐνότης μέ τήν φύσι, μέ τά φαινόμενα. Ἀφ' ὅτου ὁ ἄνθρωπος ἀποκολλᾶται ἀπό τήν φύσι καί τήν βλέπει ὡς ἀντικείμενο, ἀκολουθεῖ τόν δρόμο πού ὀδήγησε στόν μηδενισμό τῆς ἀγέλης. Ἐφ' ὅσον δέν μπορεῖ νά υἱοθετηθῇ μιά βιοθεωρία, πού νά καταφάσκη στήν ζωή, ὅλα τά ταπεινά κίνητρα καί οἱ κακίες θεριεύουν καί προβάλλουν σάν ἐρπετά μέσα ἀπό τούς βάλτους. Αὐτός πού δέν ἀγαπᾷ τήν ζωή καί τήν φύσι, δέν μπορεῖ παρά νά μισῇ καί νά ἐπιζητῇ τήν καταστροφή. Τό μῖσος εἶναι τό κυρίαρχο αἶσθημα στή ζωή τοῦ μαζανθρώπου. Ἀκόμη καί ὅταν μεταμφιέζεται σέ ἀγάπη,

είναι τό ίδιο παθιασμένο και άνεξαντλητο. Η ύποκρισία τής ήθικής είναι τό προπέτασμα πού καλύπτει αυτό τό μίσος. Μιά ήθική, ή όποία είτε λέγεται χριστιανική είτε όρθολογιστική είναι στήν ούσία της ή θέληση καταστροφής και άμαυρώσεως τής όμορφιάς τής ζωής. Η ήθική, πού άνέκαθεν χαρακτηριζε τούς στερημένους και άδικημένους βιολογικών διαδικασιών και προπαντός τήν φυλή των Έβραίων και τούς άλλους ύπανθρώπους, παγίδευσε τόν λευκό άνθρωπο.

Παρ' όλο πού τό πνεύμα των μυθικών ήρώων παρηγκωνίσθη από τό άρρωστημένο πλήθος των μαζανθρώπων, κατόρθωσε νά έπιβίωση στους αιώνες φυλαγμένο στα κύτταρα τής φυλής και να προσφέρει δείγματα ισάξια των άρχαίων προτύπων. Άμέτρητες φορές άνεδύθη στήν επιφάνεια από τά βάθη τής ψυχής, γιά νά γονιμοποιήση τήν σκέψη

ένός συγγραφέως, ένός καλλιτέχνου ή ένός ήγετου. Ένα πλήθος διανοουμένων μόρεσε νά συλλάβη τά μηνύματα του αίματος. Μεταξύ αυτών, κατά τόν προηγούμενο αιώνα, ό Νίτσε και ό Βάγκνερ επέκριναν μέ σφοδρότητα τήν άποβλακωτική τυραννία τής λογικής και τής ήθικής.

Στόν 20ο αιώνα, υπό τήν ήγεσία του ίσοθέου Άδόλφου Χίτλερ οί έθνικοσοσιαλισταί, άξιοι συνεχισταί του πνεύματος των ήρώων τής 'Ιλιάδος έδωσαν τήν μάχη τής άνορθώσεως του Άρίου πολιτισμού. Τό λυκόφως των ειδώλων πλησιάζει. Ό νέος υπεράνθρωπος πού θά θρυμματίση τόν Έβραίο υπάνθρωπο, κυφορεΐται στήν μήτρα τής Άρίας φυλετικής ψυχής. Θά είναι ό δημιουργός και ό τιμωρός, ό κοσμοχλαστής και ό κτίστης. Και ό φωτεινός ήλιος του μεγάλου μεσημεριού θά λάμψη θριαμβευτής.

ΜΙΛΤΩΝ ΙΑΤΡΙΔΗΣ

Εΐναι πονηροί οί μικράνθρωποι, οί άρετές του έχουν δάχτυλα σβέλα. Όμως δέν έχουν γροθιές. Τά δάχτυλά τους δέν ξέρουν νά κρύβωνται πίσω άπ' τΐς γροθιές τους.

Άρετή όνομάζουν ό,τι ταπεινώνει και μερώνει: και καταντήσαν τό λύκο σκύλο, και τόν άνθρωπο τό καλύτερο σπιτόβιο ζωο...

Ευδαιμονία νά γράφετε πάνω στή θέληση των χιλιετηρίδων σάν άπάνω σέ όρείχαλκο, σκληρότεροι κι άπ' τόν όρείχαλκο.

Πιο εύγενείς κι άπ' τόν όρείχαλκο.

Ό πιο σκληρός μονάχα είναι κι ό πιο εύγενικός.

Ώ άδερφοί μου, κρεμάω από πάνω σας έτοϋτο τόν καινούργιο πίνακα: Σκληροί γενεΐτε!

NIETZSCHE

ΚΑΜΙΚΑΖΕ

Ο ΘΕΙΟΣ ΑΝΕΜΟΣ

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ
ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Στις 15 Οκτωβρίου του 1944, στη μάχη των Φιλιππίνων, ο ύποναύρχος Άριμα, διοικητής του 26ου Στολίσκου του Πρώτου Αεροπορικού Στόλου του Ιαπωνικού Ναυτικού, αποφασίζει να οδηγήσει αυτοπροσώπως τούς άνδρες του στη μάχη. Φορώντας μία κοινή φόρμα, χωρίς τα διακριτικά του βαθμού, ανεβαίνει σ' ένα βομβαρδιστικό «Σουισέι». Τό δεύτερο κύμα αρχίζει την επίθεσή του τό μεσημέρι. Λίγο αργότερα, μέσα σέ μία κόλαση φωτιάς καί καπνού, οί Ιάπωνες αεροπόροι, μέ μία ματιά διεσταλμένα από ένθουσιασμό καί αγωνία, θά δούν τό αεροπλάνο του διοικητού τους νά πέφτη σάν βολίδα, κατευθείαν πάνω στό έχθρικό αεροπλανοφόρο «Φράνκλιν». Οί έκρήξεις διαδέχονται ή μία τήν άλλη πάνω στό χτυπημένο αεροπλανοφόρο. Άλλά τό σημαντικότερο αποτέλεσμα αὐτῆς τῆς παράλογα ήρωϊκῆς πράξεως του ύποναύρχου δέν θά εἶναι οί σημαντικότητες ζημιές του αεροπλανοφόρου «Φράνκλιν», πού θά τό οδηγήσουν σέ βάση ἐπισκευῆς, σχεδόν ἄχρηστο. Άπό ἐκείνη τή στιγμή ὁ ύποναύρχος Άριμα γίνεται σύμβολο, κι ἀπό ἐκείνη τή στιγμή ή σκέψη γιά μαζικές ἐπιχειρήσεις μέ πρωταγωνιστές «πλότους αυτοκτονίας» θά γίνη ἔμμονη ἰδέα. Τό ήρωϊκό πνεῦμα, ή αὐταπάρνηση καί ὁ

πανάρχαιος μυστικισμός του Ιαπωνικού Λαού θά βροῦν, ἀπό τότε καί μέχρι τό τέλος του Πολέμου, τήν ἰδανικότερη ἔκφρασή τους στό φαινόμενο τῶν ΚΑΜΙΚΑΖΕ.

Άπό τούς πρώτους κίόλας μήνες του πολέμου στόν Εἰρηνικό πολλοί Ιάπωνες πιλότοι ἔγιναν θεληματικά ὀλοκαύτωμα, γιά νά πλήξουν ἔτσι τόν ἐχθρό. Ήταν ὅμως ἀτομικές, ήρωϊκές χειρονομίες. Μά ἀπό τό 1944 τό φαινόμενο θά προσλάβη τεράστιες διαστάσεις. Ήδη ὑπῆρχε ή πρόταση του πλοιάρχου Ήϊκίρο Τζό, γιά τή συγκρότηση τακτικού σώματος «πιλότων αυτοκτονίας», ἀλλά ή Ἀνωτάτη διοίκηση του Ιαπωνικού στρατού σωπαίνει καί ἀντιμετωπίζει τό θέμα μέ σκεπτικισμό. Τότε ἀκριβῶς τό παράδειγμα του ύποναύρχου Άριμα θά παραμερίση κάθε δισταγμό.

Τό πρώτο τακτικό σῶμα «πιλότων αυτοκτονίας» συγκροτεῖται στίς 19 Οκτωβρίου 1944 ἀπό 23 νεαρούς αεροπόρους τῆς 201ης Σμηναρχίας. Μέ τό κεφάλι σκυφτό, ἀμίλητοι καί σοβαροί σά ν' ἀκοῦνε θρησκευτική διδαχή, οί 23 νεαροί πιλότοι στέκουν μπρός στό Διοικητή τούς Ταμαΐ, πού ἀρχίζει νά τούς ἐκθέτη τό σχέδιο. Ὅμως δέν καταφέρνει νά τελειώση τά λόγια του, πού χάνονται μέσα στήν ἐνθουσιώδη ἰαχή: «Τέννο Μπανζάϊ!»

(«Δέκα χιλιάδες χρόνια νά ζήση ὁ Αὐτοκράτωρ!»). Οἱ 23 νεαροὶ πιλότοι ἀρχίζουν ν' ἀγκαλιάζονται καί νά πηδοῦν, κυριευμένοι ἀπό μιὰ τρελλή χαρά. Ὁ Διοικητής τους τοὺς εὐχαριστεῖ μέ βουρκωμένα τὰ μάτια. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρχή. Τό πρῶτο εἰδικό σῶμα ἔχει συσταθεῖ. Θά ὀνομασθῆ ΚΑΜΙΚΑΖΕ, πού σημαίνει ΘΕΙΟΣ ΑΝΕΜΟΣ. Ἄλλωστε καί παλιότερα ὁ Θεῖος Ἄνεμος εἶχε σώσει τὴν Ἰαπωνία ὅταν τὸ 1821 μ.χ. μιὰ τρομερὴ ἀνεμοθύελλα εἶχε διασκορπίσει τὸν κινεζο-μογγολικὸ στόλο τοῦ Κουμπλάι - Χάν, πού τὸν ἀποτελοῦσαν 3500 «γιουνγκες» μέ ἑκατό χιλιάδες πολεμιστές, ἔτοιμους νά εἰσβάλλουν στὴν Ἰαπωνία.

Ἔτσι καί τώρα, οἱ ἐλπίδες ἐνός ὀλόκληρου ἔθνους βασίζονται στό θάρρος, τὴν ὀρμὴ καί τὴν περιφρόνηση πρὸς τὸ θάνατο τῶν νεαρῶν ἐθνικιστῶν ΚΑΜΙΚΑΖΕ, στὸν «ΘΕΙΟ ΑΝΕΜΟ». Κανείς τους δέν ὀλιγωρεῖ. Οἱ νεαροὶ πιλότοι ὄλης τῆς Ἰαπωνίας ἀνυπομονοῦν πότε θάρθῃ ἡ ἔρα, πού θά κληθοῦν νά λάβουν μέρος σέ κάποια ἀποστολὴ αὐτοκτονίας. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ΚΑΜΙΚΑΖΕ, οἱ ἥρωικοὶ Σαμουράι τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Δέν τοὺς ἐνδιαφέρουν οἱ ἄθλιες συνθήκες διαβίωσης στίς βάσεις ὅπου θά ἐκπαιδευθοῦν. Εἶναι ἀπλοὶ, καθαροὶ καί ἥρεμοι, ἔτοιμοι νά ἀντικρῦσουν κατὰματα τὸ θάνατο πρὸς χάριν τῆς «Αἰώνιας Ἰαπωνίας». Δέν δέχονται κἀν νά τοὺς ἀποκαλοῦν «Καμικάζε» θεωροῦν τὸν ἑαυτό τους πολὺ μικρὸ μπροστά στόν Αὐτοκράτορα καί στὴν Πατρίδα γιὰ νά ἔχουν ἕνα τέτοιο προνόμιο. Τίς τελευταῖες μέρες πρὶν ἀπ' τὴν τελευταία τους πτήση προσεύχονται, στοχάζονται, μοιράζονται τὰ χρήματα καί τὰ προσωπικά τους εἶδη στοὺς συντρόφους τους πού θά μείνουν πίσω. Λίγο πρὶν μποῦν στό ἀεροσκάφος πίνουν μιὰ γουλιὰ «σακέ» στή συμβολικὴ ἱεροτελεστία τῆς κηδεῖας τους. Ἐπειτα, τραγουδοῦν ὄλοι μαζί τὸ πολεμικὸ τους θούριο, στίχους πού κρῦβουν ταυτόχρονα τὸ συναισθηματισμό, τὴν ψυχικὴ εὐγένεια καί τὴν ψυχρὴ ἀποφασιστικότητά τους:

Ἄν οἱ ἀνθοὶ τῆς κερασιάς εἶναι ἄντρες, οἱ Ἐρωτιάρες πεταλοῦδες εἶν' οἱ γυναῖκες τους. Ἄνθιστε ὀλόχαρα, ὦ λούλουδα τῆς κερασιάς, μέ ὀχτῶ πέταλα ἢ ἕνα μονάχα.

Αὔριο τὴν Αὐγὴ ἐσὺ θά φύγῃ,

κι ἄλλο ἕνα λουλούδι κερασιάς θά πέση. Ἄνθιστε ὀλόχαρα ὦ λούλουδα τῆς κερασιάς, γιατί κι ἐγὼ θά σᾶς ἀκολουθήσω.

Σ' ὀλόκληρη τὴν Ἀνατολὴ ἄς ἀπλωθῇ τὸ πλούσιο τὸ ἀνθοβόλημά σας.

Ἄνθιστε ὀλόχαρα ὦ λούλουδα τῆς κερασιάς. Τὸ χάραμα τῆς Νίκης ζυγώνει.

Μερικά λεπτά πρὶν τὴν πτήση, ὅταν οἱ ἔλικες γυρίζουν κιόλας μέ ταχύτητα, οἱ Καμικάζε δένουν στό μέτωπό τους τὸ «χατσιμάκι», ταινία ἀπὸ ἄσπρο πανί, σύμβολο τοῦ πνεύματος τῆς θυσίας γιὰ τὴν Πατρίδα. Ἐπειτα χαμογελοῦν κουνώντας τὸ χέρι σέ σημεῖο ἀποχαιρετισμοῦ. Συνήθως παίρνουν μαζί τους στήν καμπίνα τοῦ ἀεροσκάφους τους ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ κιμονό τῆς μητέρας τους, μιὰ βεντάλια τῆς γυναίκας τους ἢ ἕνα παλιὸ ξίφος Σαμουράι.

Ἡ παρακάτω ἐπιστολὴ εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς ἑκατοντάδες πού ὑπάρχουν. Εἶναι ἡ τελευταία ἐπιστολὴ ἐνός ὑποψήφιου ΚΑΜΙΚΑΖΕ πρὸς τὸ σπίτι του.

Ἰπαξιωματικός

Ἰσάο Μουτσοῦ

701 Ἀεροπορικὴ Ὁμάδα.

Ἀγαπημένοι μου γονεῖς, χαρεῖτε μαζί μου γιατί μοῦ προσφέρθηκε μιὰ λαμπρὴ εὐκαιρία νά πεθάνω. Σήμερα εἶναι ἡ τελευταία μέρα τῆς ζωῆς μου. Ἡ τύχη τῆς πατρίδας μας κρίνεται στήν ἀποφασιστικὴ μάχη πού μᾶς περιμένει στίς θάλασσες τοῦ νότου, ὅπου θά πέσω κι ἐγὼ ὅπως πέφτει ἕνα λουλούδι ἀπὸ μιὰ πανέμορφη κερασία.

Θά γίνω ἀσπίδα γιὰ τὴ Μεγαλειότητά του κι ἔτσι θά πεθάνω ἀπλά μαζί μέ τὸν ἀρχηγό τοῦ σμήνους καί τοὺς φίλους. Θάθελα νάχα γεννηθῆ ἑφτά φορές γιὰ νά συντριψῶ ἄλλες τόσες τὸν ἐχθρό.

Μέ πόση εὐγνωμοσύνη δέχομαι τὴ δυνατότητα πού μοῦ δόθηκε νά πεθάνω σάν ἄντρας! Σᾶς εἶμαι βαθύτατα εὐγνώμων γιατί μέ ἀναθρέψατε μέ τόση ἀγάπη καί φροντίδα. Καί δέν εἶμαι εὐγνώμων μονάχα σέ σᾶς ἀλλά καί στό σηναγό μου καί στοὺς ἀνωτέρους μου, πού μοῦ φέρθηκαν σάν νά ἤμουν παιδί τους καί μέ ἐκπαίδευσαν μέ τὴ μεγαλύτερη φροντίδα.

Εὐχαριστῶ, ἀγαπημένοι γονεῖς, πού μέ παρακολουθοῦσατε ἐπὶ 23 χρόνια, μέ τὴν

ἀγάπη καί τίς συμβουλές σας. Ελπίζω πως η πράξι πού ἐτοιμάζομαι νά ἐκτελέσω θά πληρώση τουλάχιστο ἓνα μικρό μέρος ἀπ' ὅσα κάνατε γιά μένα. Ἡ τελευταία καί μοναδική μου ἐπιθυμία εἶναι νά σκέφτεστε γιά μένα ὅ,τι καλύτερο καί νά ξέρετε ὅτι ὁ Ἰσάο σας πέθανε γιά τήν πατρίδα.

Τό πνεῦμα μου θά σᾶς παραστέκη ὅταν θά πηγαίnete στό Ναό τοῦ Γιασοκούνι. Νά φροντίζετε τόν ἑαυτό σας.

Εἴμαστε 16 πολεμιστές πού θά ὀδηγήσωμε τά βομβαρδιστικά. Μακάρι ὁ θάνατός μας νάναί ἀκαριαῖος καί διάφανος, σάν κρύσταλλο πού γίνεται συντρίμμα.

Γραμμένο στή Μανίλλα, τήν παραμονή τῆς ἐπιθέσεως.

Ἰσάο.

Καί ἓνα ἀπόσπασμα ἀπό τό ἡμερολόγιο ἐνός ἄλλου Καμικάζε:

«Σημαιοφόρος
Χεϊϊκι Ὀκάμπε
2η Μονάδα «Σικεσεί».

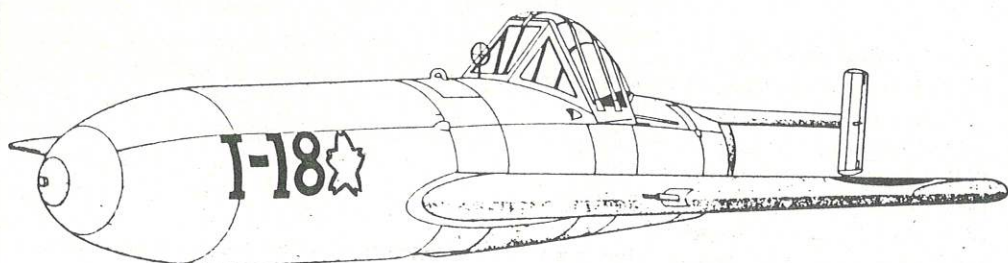
Ἐπιτέλους ἦρθα γιά νά λάβω μέρος στά Εἰδικά Σώματα Ἐπιθέσεως. Γιά τριάντα μέρες, ἡ ζωή θά μοῦ φαίνεται πιό γεμάτη. Θάρρη ἐπιτέλους καί ἡ σειρά μου!... Θά πεθάνω ἔχοντας μπρός στά μάτια μου τό συγκινητικό ἀγώνα τοῦ ἔθνους μας. Αὐτές τίς τελευταῖες ἐβδομάδες ἡ ζωή μου θά τρέχη μέ ὄρμη πρὸς τόν τελικό σκοπό τῆς νιότης μου... Εἶμαι μονάχα ἄντρας. Ἐλπίζω νά μὴν εἶμαι

οὔτε ἅγιος, οὔτε ἀχρεῖος, οὔτε ἥρωας, οὔτε ἀνόητος, ἀλλά μονάχα ἄντρας... Θά ὑπηρετήσωμε μέ χαρά τό ἔθνος στήν ὀδυνηρή μάχη τῆς στιγμῆς. Θά χτυπήσωμε τά ἐχθρικά πλοῖα μέ ἀκλόνητη πίστη, ξέροντας τί ὑπῆρξε, τί εἶναι καί τί θά εἶναι ἡ Αἰώνια Ἰαπωνία... Ποιό εἶναι τό σημερινό καθῆκον; Νά μαχόμεστε. Ποιό εἶναι τό αὔριανό καθῆκον; Νά νικήσωμε. Ποιό εἶναι τό παντοτινό καθῆκον; Νά πεθαίνομε... Σάν λουλούδια κερασιάς - τήν ἀνοιξη - Ἄφῃστε μας νά πέσωμε - Ὠραῖοι κι ἀκτινοβόλοι».

Οἱ ἀποστολές Καμικάζε θά συνεχιστοῦν μέχρι καί τήν ἡμέρα τῆς ἀναπόφευκτης συνθηκολογήσεως τῆς Ἰαπωνίας μ' ἓναν ἐχθρό πού ὑπερετοῦσε σέ ἔμφυχο καί σέ πολεμικό ὕλικό, τήν 15 Αὐγούστου 1945. Μέχρι τήν τελευταία της ἀνάσα ἡ ἠρωϊκή χώρα τῆς Ἀνατολῆς, πιστή σύμμαχος τῆς μαχομένης Εὐρώπης, θά συνεχίση τόν ὑπέρτατο Πόλεμο. Ἀπ' τόν Ὀκτώβριο τοῦ '44 μέχρι καί τόν Αὐγούστο τοῦ '45 δέν θά περάση οὔτε μιά μέρα, πού νά μὴ σημειωθοῦν ἐπιθέσεις πιλότων αὐτοκτονίας, σέ ἀμερικάνικα πλοῖα. Μόνο ἀπ' τίς ἐπιθέσεις τῶν Καμικάζε, σ' αὐτό τό διάστημα, οἱ ἀμερικάνοι θά χάσουν 34 ναυτικές μονάδες, ἐνῶ 288 μονάδες ἀποσύρθηκαν μέ βαριές ζημιές.

Ἐνα μήνα περίπου ἀργότερα οἱ βόμβες τῶν ἐβραϊόψυχων γιάνκηδων θά ἀποδεκατίσουν τόν ἄμαχο πληθυσμό τῆς Χιροσίμα καί τοῦ Ναγκασάκι, σκορπίζοντας τό θάνατο καί τή Σιωπή στή Χώρα τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου...

Yokosuka MXY7 Okha

The Okha (Cherry blossom) was code-named 'Baka' by the Allies. The Okha was a manned flying bomb with either a jet or rocket engine. It was launched from a mother aircraft near to the target and then flown down at great speed onto the target. Defence against the Okha was almost impossible once it was launched, the only protection was to destroy both it and the 'mother' before launch.

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Μετά την λήξη του II Παγκόσμιου Πολέμου, ή πλέον διαδεδομένη άποψις όσον αφορά τις σχέσεις Δικαίου και Έθνικοσοσιαλισμού είναι ή τοϋ θύματος και θύτου, πολλοί δέ μάλιστα διατείνονται πώς ό Έθνικοσοσιαλισμός ύπήρξε εκτός των άλλων, ό προστάτης κάθε είδους έγκλημάτων. Έάν εγκαταλείψουμε την μεταπολεμική αυτή «κρίσι ύστερίας».

θά διαπιστώσουμε πώς ό Έθνικοσοσιαλισμός ύπήρξε και για τούς έχθρους και για τούς φίλους του, ό ιδρυτής μιās νέας τάξεως πραγμάτων. Αϋτή ή διαβόητος νέα τάξις πραγμάτων δέν είναι τίποτε άλλο παρά τό αποτέλεσμα δύο καταστάσεων: τοϋ θανάτου τοϋ παλαιού κόσμου άφ' ενός και τής φυσιολογικής όργανικής εξέλικτικής διαδικασίας τής ευρωπαϊκής κοινωνίας, άφ' έτέρου, ή όποία σχετίζεται με τίς ανάγκες τοϋ Λαοϋ, τοϋ Κράτους και τής Εϋρώπης. Είναι μοιραίο λοιπόν και για τό δίκαιο νά ακολουθήση αϋτή τήν διαδικασία. Ένας μάλιστα από τούς περισσότερους διακεκριμένους έθνικοσοσιαλιστές, ό Roland Freisler, προσεπάθησε νά εξηγήση αναλυτικώς τήν έννοια τοϋ δικαίου για μία νέα Εϋρώπη.

Ό Freisler έγεννήθη στό Celle τό 1893. Κατά τήν διάρκεια τοϋ I Παγκοσμίου Πολέμου ύπηρέτησε στό ανατολικό μέτωπο, όπου και συνελλήθη αιχμάλωτος. Πιστεύοντας στην αλλαγή πού θά έφερε ή επανάσταση των Μπολσεβίκων, ακολουθεί τούς επαναστάτες και γίνεται κομμισάριος, τό 1917. Έ κομμουνιστική αλλαγή όμως, δέν ήταν ή αλλαγή πού έφαντάζετο ό Freisler. Παρ' όλα ταϋτα έθεώρησε τά πρώιμα σφάλματα τοϋ κομμουνισμού σάν αποκλειστικώς Ρωσικό πρόβλημα και έπέστρεψε στην Γερμανία έλπίζοντας πώς τό κομμουνιστικό κόμμα τής πατρίδος του θά ειχε ήδη άντιληφθή τά

ROLAND FREISLER

- 1893: Γεννάται στό Celle.
- 1914-17: Στρατιώτης στό Άνατολικό Μέτωπο.
- 1917: Κομμισάριος των Μπολσεβίκων.
- 1923: Δικηγόρος. Έπίτροπος τοϋ Γερμανικού Κομμουνιστικού Κόμματος.
- 1925: Γίνεται δεκτός στό N.S.D.A.P.
- 1932: Έκλέγεται στην Πρωσική Βουλή.
- 1933: Έκλέγεται στό Reichstag.
- 1933: Διευθυντής τοϋ Γραφείου Προσωπικού τοϋ Πρωσικού Έπουργείου Δικαιοσύνης.
- 1934: Γενικός Γραμματεϋς τοϋ Έπουργείου Δικαιοσύνης.
- 1942: Συμμετέχει στην διάσκεψι τής Wansee για τό έβραϊκό πρόβλημα.
- 1942-45: Πρόεδρος των Λαϊκών Δικαστηρίων.
- 3/2/1945: Φοιγύεται στό Βερολίνο κατά των διάσκεψιαν άεροπορικής έπιδρομής.

προβλήματα και τὰ ελαττώματα τῶν Ρωσικῶν πειραματισμῶν. Τό 1923 ἔγινε δικηγόρος καί προήχθη σέ ἐπίτροπο τοῦ Γερμανικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, ἀλλά ματαίως διότι τό κόμμα ὑπέφερε ἀπό τὰ ἴδια προβλήματα καί ἐπί πλέον, ὅπως καί τό ἀντίστοιχό του τῆς Ρωσίας, ἐβραιοκρατεῖτο. Ἐπορευόμενος, ἐστράφη πρὸς τοὺς ἐθνικοσοσιαλιστές καί τό 1925 ἔγινε δεκτός στό Ν.Σ.Δ.Α.Ρ. Μετά ἀπό ἔντονη πολιτική σταδιοδρομία, ἐπιλέγεται τό 1934 γιά τήν θέσι τοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ Ἐπιτελείου Δικαιοσύνης καί τό 1942 ἀναγορεύεται πρόεδρος τῶν Λαϊκῶν Δικαστηρίων.

Κατά τό 1934, ὁ Freisler, ἄρχισε νά ἀσχολῆται μέ τὰ νομικά προβλήματα πού θά ἀνέκυπταν ἀπό μία μελλοντική Ἐνωσι τῆς Εὐρώπης, σάν Γενικός Γραμματέας τοῦ Ἐπιτελείου Δικαιοσύνης. Τελικῶς συνεκέντησε τίς σκέψεις του στό δοκίμιο «Ἡ Νομική Σκέψις τῆς Νεαρᾶς Εὐρώπης» ὅπου καί ἐτόνιζε μεταξύ τῶν ἄλλων πὼς ὁ θάνατος τοῦ παλαιοῦ κόσμου ἐσήμαινε πὼς ἡ Εὐρώπη ἔτεινε πρὸς μία νέα ἀντίληψι τοῦ δικαίου, ἀποτέλεσμα τῆς ἐξελίξεως τῆς κοινωνίας. Ἐχοντας σάν βάσι τοῦ ἕνα ἀπόφθεγμα τοῦ GÖTHE [οἱ νόμοι καί τὰ δικαιώματα κταντοῦν χρόνιες παθήσεις], ὁ Freisler ὑπεστήριζε πὼς τό δίκαιον ὀφείλει νά ἐξελίσσεται συνεχῶς ἀντί νά καταδικάζεται σέ μία στατική ἀκαμψία καί νά καταλήγῃ σέ κοινωνικό ἀπολίθωμα. Εἰδικῶς γιά τήν περίπτωσι μιᾶς νέας Εὐρώπης, τό δίκαιον ὀφείλει νά ἀποκτήσῃ ἐνιαῖο χαρακτήρα, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ ἡπειρος ἔτεινε καί τείνει πρὸς τήν ἔνωσί της. Ἐφ' ὅσον λοιπόν τό δίκαιο θά συνεβάδιζε μέ μία ἐξελικτικὴ διαδικασίᾳ αὐτῆς τῆς μορφῆς, ὄφειλε νά ἀπαλλαγῇ ἀπό τήν ἐπιρροή τοῦ Ἀγγλικοῦ δόγματος «διαίρει καί βασίλευε», χάρις στό ὅποιο εἶχαν διαφοροποιηθῇ οἱ νομικὲς διατάξεις τῶν Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν. Σ' αὐτὴν τήν μελλοντικὴ ἔνωσι, προειδοποιούσε ὁ Freisler, ἡ προσωπικότης κάθε ἐθνότητος ὄφειλε νά διαφυλαχθῇ, πρᾶγμα τό ὅποιο ἐσήμαινε τόν σεβασμό πρὸς τὰ ἐθνικὰ δίκαια τῶν διαφόρων Εὐρωπαϊκῶν λαῶν, ὥστε νά ἐπιτευχθῇ στὰ πλαίσια μιᾶς προοδευτικῆς Εὐρώπης μία ἀρμονικὴ συμβίωσις. Ἀπὸ αὐτὴν ἀκριβῶς τήν «ὀργανικὴ ἐνότης» θά προήκοιτο ἡ δύναμις τῆς νέας

Εὐρώπης. Μέ γνώμονά του λοιπόν αὐτὴ τῆ σκέψι διεκήρυσσε πὼς οἱ ἀπόψεις περὶ τοῦ δικαίου μιᾶς κοινότητος ὀφείλου νά συμβαδίζουν πάντοτε μέ τοὺς ζωτικὸς τῆς στόχους, εἰδ' ἄλλως «ἡ δικαιοσύνη μετατρέπεται σέ ὄργανο ἐπιβολῆς καταναγκασμοῦ καί δουλείας».

Ὁ Freisler ἐπεσήμανε τοὺς κινδύνους τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῶν Η.Π.Α. γιά τήν Εὐρώπη, πού μέσω τοῦ προέδρου Woodrow Wilson, ἐκήρυτταν τήν αὐτοδιάθεσι τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν καί προωθοῦσαν μέσω διμερῶν συνθηκῶν καί τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν τήν δημιουργία καί ἐπιβίωσι «κρατῶν» χωρὶς καμμία ἐθνικὴ, πολιτιστικὴ καί φυλετικὴ ὑπόστασι, διαιωνίζοντας ἐδαφικὲς καί ἐθνικὲς ἔριδες καί μίση μεταξύ τῶν Εὐρωπαίων. Ἡ τακτικὴ αὐτῆ, ἡ ὁποία ἀπέβλεπε στήν ἐπιβολή «δημοκρατικῶν» συστημάτων στήν Εὐρώπη κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσι τῆς «μεγάλης καί ἰσχυρᾶς ὑπερατλαντικῆς δημοκρατίας», δέν ἦταν παρά μία ἄλλη ἀπόρροια τοῦ δόγματος τοῦ «διαίρει καί βασίλευε». Χάρις στήν ἐπιβολή αὐτῶν τῶν συστημάτων ἡ «φίλη καί ἰσχυρὰ σύμμαχος» κατέστειλε καί ἠρνήθη τήν ἔνωσι Αὐστρίας καί Γερμανίας παρά τό ἀντίθετο ἀποτέλεσμα τοῦ δημοψηφίσματος κατὰ τό 1919. Ὅμως ἡ δύναμις τοῦ λαοῦ κατὰ τόν Freisler, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς λαϊκῆς θελήσεως καί κατὰ συνέπειαν καθιστᾶ δίκαιον, διότι πηγάζει ἀπὸ τίς ζωτικὲς ἀνάγκες καί ἐπιθυμίες τοῦ λαοῦ μέ τίς ὁποῖες συμβαδίζει. Ἐπομένως κάθε ἄσκησις πίεσεως ἐπὶ τῆς δυνάμεως τοῦ λαοῦ καί ὡς ἐκ τούτου ἐπὶ τῆς λαϊκῆς θελήσεως, παραβαίνει βασικὲς ἀρχές τοῦ δικαίου.

Οἱ παλιές ἀντιλήψεις περὶ δικαίου ἦταν λανθασμένες διότι δέν εἶχαν τήν δυνατότητα νά καθοδηγήσουν μία κοινότητα, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀγνοοῦσαν τήν φυσικὴ διαφοροποίησι τῶν φύλλων, τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιπέδων, τῶν κοινωνικῶν λειτουργιῶν καί ἀδυνατοῦσαν νά ἀντιληφθοῦν τήν σημασία τῆς λαϊκῆς θελήσεως. Τό ἄτομο ἐξετάζετο πάντοτε σάν ἀπομονωμένη μονάς, ἐνῶ τό κοινωνικό σύνολο, ἀντιπροσώπευε συνήθως μιᾶ ἄμορφη μάζα. Αὐτός ὁ τρόπος σκέψεως ἀπετέλει κλασσικὸ δεῖγμα τῶν «φιλελευθέρων καί δημοκρατικῶν» θεσμῶν.

Οί λαοί της Εύρώπης κατά τόν Freisler, ήγωνίζοντο για τήν ανανέωσί της και τήν αναγνώρισί της από τίς Η.Π.Α. ως αυτόνομου ζωτικού χώρου. Ἡ Γερμανία καί ἡ Ἰταλία προωθοῦσαν αὐτή τήν κατάστασι· ἤδη οἱ οἰκονομικές συναλλαγές τους μέ τίς νοτιο-ανατολικές χώρες τῆς ἠπείρου εἶχαν συντελέσει στήν μερική τουλάχιστον ἀποδέσμευσί τους ἀπό τοὺς πλουτοκράτες καί τὰ οργανωμένα ἐξευρωπαϊκά συμφέροντα. Ἡ ἐργασία καί ὄχι ὁ χρυσός προσδιορίζει τό μέτρο τῆς ἐπιτυχίας· ὁ «πλοῦτος» εἶναι νεκρός. Ἡ ζωὴ ἀπαιτεῖ τὰ δικαιώματά της· τό δίκαιον ὀφείλει

νά συμβαδίζει. Ὁ νέος αὐτός τρόπος σκέψεως ἐξηγεῖ ὁ Freisler, εἶναι ἰσχυρός διότι εἶναι ὑγιεινός· ὀργανικός διότι ἀκολουθεῖ τήν φύσιν· δίκαιος διότι προάγει μιὰ ὑγιεινὴ φυσιολογία τῆς ζωῆς. «Μιά νέα ἐποχὴ ἀνατέλλει· ἡ ἐποχὴ τῆς κοινότητος τῶν ἐλευθέρων Εὐρωπαϊκῶν λαῶν».

Γιά τόν δόκτορα τῆς Νομικῆς Hans Frank ἡ νέα τάξις πραγμάτων καί τό δίκαιό της ἦταν πειρασμός. Ὁ Frank ἐπιθυμοῦσε νά ἐπιτύχη τήν προβολή μιᾶς «Νιτσεικῆς» σκληρότητος στήν κοινωνία χωρίς νά ὑπαναχωρήσῃ στοὺς σπασμούς τῆς ἀστικῆς συνειδήσεως.

HANS FRANK

1900: Γεννᾶται στήν Karlsruhe.

1919: Γίνεται μέλος τοῦ Γερμανικοῦ Ἑργατικοῦ Κόμματος (Τό μεταγενέστερο N.S.D.A.P.).

1923: Εἰσέρχεται στὰ S.A. Συμμετέχει στό «κίνημα τῆς μυυραρίας».

1926: Δικηγόρος τοῦ N.S.D.A.P. στό Μόναχο.

1928: Ὑπεύθυνος τοῦ N.S.D.A.P. ἐπὶ τῶν νομικῶν θεμάτων. Ἰδρύει τήν Ἀκαδημία Γερμανικοῦ Δικαίου.

1933: Ὑπουργός Δικαιοσύνης τῆς Βαυαρίας καί Ὑπουργός ἄνευ χαρτοφυλακίου.

1933: Ἀρχηγός τοῦ Δικαστικοῦ Γραφείου τοῦ N.S.D.A.P.

1939-45: Κυβερνήτης τῆς Πολωνίας.

1945-46: Καταδικάζεται καί ἀπαγχονίζεται ἀπὸ τό Διεθνές Στρατοδικεῖο τῆς Νυρεμβέργης.

Τόν Ἰούλιο τοῦ 1942, ἐποχὴ τοῦ ἀπογείου τῆς ἰσχύος τῆς Γερμανίας, ὁ Frank προσεπάθησε νά σχηματοποιήσῃ σ' ἓνα πλαίσιο τίς ἀπόψεις του περὶ δικαίου καί Εὐρώπης σέ δύο λόγους του. Στόν πρῶτο, μέ θέμα «Τό Δίκαιο καί ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἀνανέωσις*», ἀνέλυσε τίς προσπάθειες γιά τήν ἐγκαθίδρυσι μιᾶς Εὐρωπαϊκῆς τάξεως πραγμάτων ἀπὸ τόν Λουδοβίκο τόν XIV τῆς Γαλλίας ἕως τόν Ναπολέοντα καί τήν Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν, «αὐτόν τόν ψευδοοργανισμό πού κατείχτο ἀπὸ τήν παραφροσύνη τῆς δυνάμεως καί ἐστόχευε μέσω ἑνός δαιδαλώδους συστήματος συνθηκῶν, στήν ἐκμετάλλευσιν ὀλοκλήρων ἠπείρων, χάριν συγκεκριμένων συμφερόντων». «Ὅλες ὅμως αὐτές οἱ προσπάθειες, εἴτε θετικές εἴτε ἀρνητικές, ὠχριοῦσαν ἐμπρός στήν προσπάθεια τῆς Γερμανίας καί τῆς Ἰταλίας. Ὁ Ναζισμός καί ὁ Φασισμός βεβαίως, δέν ἦταν δύο πανομοιότυπα συστήματα, ἀλλὰ εἶναι

ἀποδεχθῆί τίς ἴδιες βασικές ἀξίες: τῆς γῆς, τῆς ἐργασίας, τοῦ κράτους, τῆς φυλετικῆς ἀξιοπρεπείας καί τῆς λαϊκῆς κοινότητος. Ὁφείλαν νά ἀποδείξουν ἱστορικῶς τήν ἀξία τους, προσφέροντας ἓνα καλλύτερο μέλλον στήν Εὐρώπη.

Ὁ Frank ἐπίστευε πὼς εἶναι ἀνόητο γιά τίς μικρές ἐθνότητες νά ἐξοπλίζονται εἰς βάρος τῶν ὑπολοίπων δραστηριοτήτων τους· ἀντ' αὐτοῦ θά ἔπρεπε νά ἀναπτύσσουν τήν ἐθνική καί φυλετική τους προσωπικότητα ὥστε νά διαθέτουν τό ἠθικό σθένος νά ἀντιστέκονται στίς διάφορες πιέσεις, ἐνῶ οἱ ἔνοπλες συρράξεις μέ μεγάλες δυνάμεις ἢ μέ δορυφόρους τους θά μποροῦσαν ν' ἀποβοῦν μοιραίες γι' αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ τήν ὑπαρξί τους. Μόνον μιὰ ἐνωμένη Εὐρώπη εἶχε τήν δυνατότητα νά ἀντιμετωπίσῃ ἐπιτυχῶς τήν πιθανότητα ἐνόπλου συγκρούσεως μέ κάποια ἐξευρωπαϊκὴ δύναμι καί ἡ ἰσχύς της θά ἐξηρτᾶτο πάντοτε ἀπὸ τήν συντροφικότητα τῶν Εὐρωπαίων.

Στόν δεύτερο λόγο του, μέ θέμα «Ἡ Ἰδέα τῆς Δικαιοσύνης καί ἡ Εὐρωπαϊκὴ Νέα

*4 Ἰουλίου 1942, Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν τῆς Βιέννης.

Τάξις»**, ανέλυσε την ανάγκη ειρηνεύσεως της ήπειρου «γιά νά ανατείλλη τό φῶς ενός νέου πολιτισμοῦ». Κατά τόν Frank, οἱ πολιτιστικές ἀνάγκες τῆς Εὐρώπης εἶχαν ἀυξηθῆ μετά ἀπό αἰῶνες παρακμῆς. Τό δίκαιο σάν ἓνα ἀπό τά κύρια στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ ὄφειλε νά ἀκολουθήσῃ αὐτές τίς ἀνάγκες, καθῶς ἡ Εὐρώπη ἐξήρχετο ἐνωμένη μετά ἀπό αἰῶνες κατακερματισμοῦ καί αἱματοχυσίας. Θά ἔπρεπε ὅλοι οἱ κάτοικοί της νά σκεφθοῦν γιά μία νέα κοινότητα δικαίου, πού θά ἐνίσχυε τοὺς δεσμούς τῆς ἡπείρου. Ἡ κοινότης ὁμως αὐτή, δέν ἦταν δυνατόν νά δημιουργηθῆ διά τῆς καταργήσεως τῶν διαφόρων ἐθνοτήτων, οὔτε διά τῆς ἐπιβολῆς καθεστώτων ἐχθρικών πρὸς τοὺς τοπικούς πληθυσμούς, ἀφ' ἧς στιγμῆς τό δίκαιον δέν συμβαδίζει μέ τά ἀπολυταρχικά καθεστῶτα, ἀλλά διά τῆς σχεδιάσεως ἑνός κοινοῦ προγράμματος κατανομῆς ἐργασίας, πού θά ὑπερπηδοῦσε τά Εὐρωπαϊκά προβλήματα.

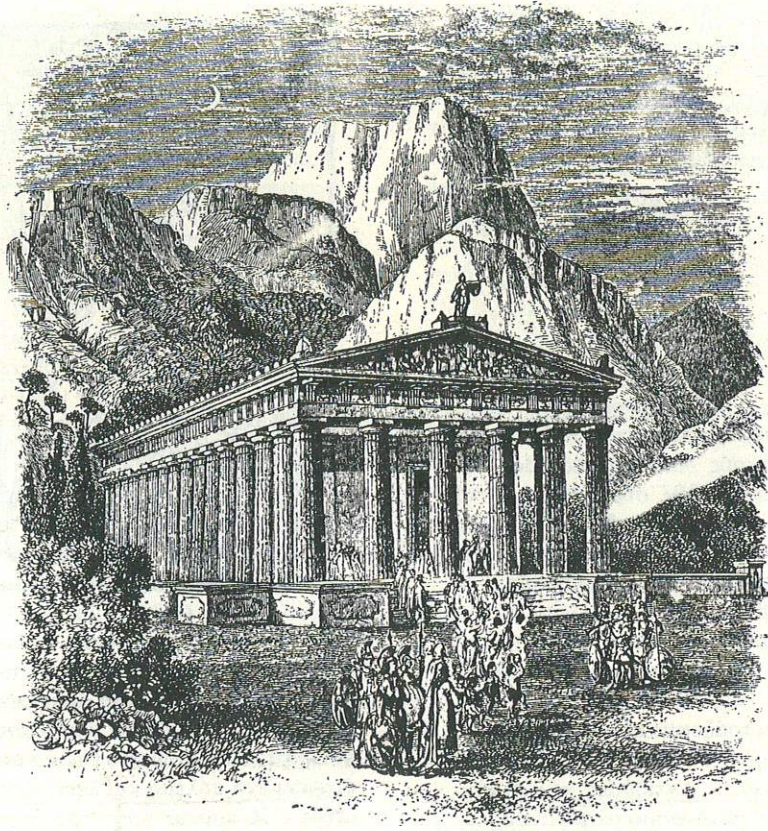
Ὁ Frank ἐπρότεινε τήν ἀπαλλαγὴ τοῦ δικαίου ἀπὸ τό μεσαιωνικό του χαρακτήρα· χαρακτήρα πού ἐπέβαλλε τήν τιμωρία μετά τήν ἐκτέλεσι τῶν πράξεων καί προσέδιδε στήν δικαιοσύνη τήν μορφή τοῦ ἐμπίσθου ἐκδικητοῦ τῆς κοινωνίας. Ἀντιθέτως τό δίκαιον ὄφειλε νά δρᾷ σέ συνδυασμό μέ τίς ἀνακαλύψεις τῆς ψυχολογίας καί τῆς ἐγκληματολογίας μέ στόχο του τήν πρόληψι καί ὄχι τήν τιμωρία τοῦ ἐγκλήματος καί ἰδίως σέ περιπτώσεις ὅπου οἱ βεβαρυμένοι κληρονομικοί παράγοντες, προδιέγραφαν μέ πολλές πιθανότητες τήν ἐκτέλεσι καί τόν τύπο τῆς ἐγκληματικῆς πράξεως. Ἡ νέα κοινωνία θά πρέπει νά θεραπεύη προληπτικῶς τά δεινά της καί ὄχι νά ἀναμένῃ τήν ἐκδήλωσί τους καί νά καταλήγῃ γιά νά ἀντιδράσῃ, ἔστω νομίμως, στήν ἐκτέλεσι παρομοίου τύπου ἐγκληματικῶν πράξεων.

** 22 Ἰουλίου 1942, Πανεπιστήμιον τῆς Χαϊδελβέργης.

Βάσει τῶν ὄσων ἔχουν ἀναφερθῆ, εἶναι σαφές πλέον πῶς οἱ ἀντιλήψεις τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ γιά τό δίκαιο, συμβαδίζουν μέ τήν οἰκοδόμησι ἑνός νέου τύπου κοινωνίας. Γι' αὐτή, τῆ νέα κοινωνία ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός ἔχει ἀρχίσει ἓνα πόλεμο καί ἔχει χάσει τήν πρώτη μάχη. Ἡ πορεία πρὸς τήν ἀναγέννησι τῆς Εὐρώπης ἀνεκόπη· ἡ ἡπειρος ἐπανῆλθε στήν προηγούμενη κατάστασι, μέ τοὺς πλουτοκράτες καί τοὺς μαρξιστές της, τοὺς ἔβραϊους καί τοὺς ἐξεβραϊσμένους της, τοὺς θύτες καί τά θύματά της καί τήν ἐπιρροή τῶν Η.Π.Α. ἰσχυρότερη καί οὐσιαστικότερη παρά ποτέ. Οἱ οἰωνοὶ χειροτερεύουν συνεχῶς, ἀλλά ὁ ἐθνικοσοσιαλισμός ἔζησε καί ζεῖ δημιουργῶντας τοὺς δικούς του μύθους. Τό ἴδιο ὀφείλουμε νά πράξουμε κι ἐμεῖς· οἱ δικοί μας οἰωνοὶ εἶναι τό δικό μας μέλλον· ἓνα πεπρωμένο πού πηγάζει ἀπὸ τόν ἐσώτερο ἑαυτό μας· μία πορεία σιωπηρῆ μέσα στήν νύκτα, γεμάτη παγίδες, ἀδυναμίες καί σειρήνες ἑνός κόσμου νεκροῦ πού ἐπιζῆ σέ ἀποσύνθεσι, χάρις στήν δύναμι πού τοῦ προσφέρουν οἱ δικοί μας οἱ «θάνατοι». Τό πού ὀδηγεῖ; ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ Ο ΗΛΙΟΣ ΔΕΝ ΔΥΕΙ ΠΟΤΕ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΑΓΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Ἐκεῖ πού ἐνώνεται ὁ Ταῦγετος καί ὁ Πάρνωνας, τά δύο μεγάλα βουνά τῆς Λακωνίας, ἦτανε κάποτε παληά, μέσα σέ ἕνα ἀπρόσιτο βαθύ φαράγγι χτισμένη, ἡ Μαγική Πολιτεία. Ἀκόμα καί σήμερα ἅμα πᾶτε ἐκεῖ, θά δῆτε νά ἀσπρίζουνε ἀνάμεσα ἀπό τά ἀγριολούλουδα σπασμένα μάρμαρα. Μά τό πιό παράξενο ἀπ' ὅλα εἶναι αὐτό πού μπορεῖ νά δῆ κανεῖς ἐκεῖ κάθε δειλινό. Κάθε δειλινό, καθώς ὁ Ἥλιος πλανιέται γιά στερνή φορά ἀνάμεσα στά δέντρα καί στούς θάμνους, σχηματίζονται ἀπό τά χρώματα, ἀπό τίς ἀχτίνες καί ἀπό τά φυλλώματα χιλιάδες ἀγέρινα χαμόγελα, πού φτερουγᾶνε πρὸς τά οὐράνια καί χάνονται μακριά στό ἄπειρο, στόν Ἥλιο. Εἶναι τά μαγεμένα χαμόγελα τῶν τελευταίων Πολεμιστῶν τῆς Πολιτείας πού μιά πανέμορφη Νεραΐδα τά μάγεψε νά ὑπάρχουνε γιά πάντα.

Τὴν ἱστορία αὐτῆς τῆς Πολιτείας κανεῖς δέν ξέρει καί ἐγὼ τὴν ἔμαθα τυχαῖα καθώς ἐσκάλιζα κάτι παλιὰ κιτρισιμένα βιβλία μέ στάλες αἶμα ἐπάνω, μαυρισμένες ἀπὸ τοὺς αἰῶνες καί ἀπὸ τὴν ἄδικη τῶν ταπεινῶν ἀνθρώπων καταφρόνια. Ἦτανε κρυμμένα σ' ἕνα μέρος ἀπόκρυφο πού Ἥλιος δέν βλέπει καί ὄλοι τό λένε μέρος σκοτεινό, καταραμένο. Εἶχανε νά τὰ δοῦν ἀνθρώπου μάτι, ἐτοῦτα τ' Ἅγια Γραφτά, χρόνους πεντακόσιους. Μά ἐγὼ πλησίασα καί ἐδιάβασα καί ἔμαθα, ξεχωρίζοντας μέ πείσμα μέσα στίς σκοτεινές τίς νύχτες γράμματα καί φθόγγους καί εἰκόνες, ἔχοντας γιά φῶς μου τό ὀλόγιμο φεγγάρι, ὅταν ὁ Ἄρης βρισκόταν στό Σκορπιό καί τίς ἀφέγγαρες βραδιές ἕνα κερὶ κατὰμαυρο πού ἔχω πάντοτε στό μέρος τῆς καρδιάς κρυμένο. Καί καθώς γράμματα σιγά-σιγά ἐξεχώριζα καί ὕστερα λέξεις, προτάσεις

καί εικόνες καί καθώς μέσα στό νοῦ μου σιγά-σιγά γεννιότανε ἡ ἱστορία, χωρίς νά καταλάβω ἤλθε καί ἡ Αὐγή καί ὁ πρῶτος ἥλιος εἶδε τά κιτρινωμένα βιβλία καί ξαφνικά τό στερωμένο ἀπό τούς αἰῶνες ἐπάνω στους παπύρους Αἷμα ἐξωντάνεψε μέσα στό φῶς τοῦ ἡλίου καί ἐγινε ἀλήθεια, ἐγινε φῶς καί ἐχάθηκαν ἀπό μπροστά μου καί βιβλία καί ἥλιος καί χρόνος καί ξανάζησε μέσα στους ἄπειρους χρόνους καί στους ἀμέτρητους τόπους, ἡ Μαγική Πολιτεία.

«Ἦτανε στό καιρό ὅπου Δεσπότης στό Μωρηά, Ἄρχοντας στό κάστρο τοῦ Μυστρά ἦτανε ὁ Κωνσταντίνος ὁ Δραγάτης. Ἐξοῦσε τότε στά μέρη ἐκεῖνα ἕνας ἄνθρωπος παράξενος, ἀλλόκοτος καί ὄνειροπαρμένος. Ἦτανε γέρος, μά εἶχε μάτια παιδικά. Λόγο γι' αὐτόν κακόν δέν εἶχανε νά πῶνε. Κανένα δέν εἶχε ἀδικήσει, μόνο πού ἀρνιόταν τό Χριστό καί ἦταν παράξενος, παράξενος πολύ. "Ὅλο κάτι παλιά μουχλιασμένα χειρόγραφα κρατοῦσε, ὅλο ἀνάμεσα σέ κάτι ρημαγμένα μάρμαρα περιπλανιόταν τῖς νύχτες, ψιθυρίζοντας λόγια ἀλλόκοτα, σέ ἄγνωστη γλῶσσα, σέ τόνο πρωτάκουστο. Οἱ χωριάτες ὅποτε τόν ἐβλεπαν ἐφεύγανε μακριά ψιθυρίζοντας: «ἔρχετ' ὁ Μάγος». Οἱ καλογέροι κι οἱ παπάδες τόν μισοῦσαν καί τόν ἐλέγανε ἀντίχριστο, διαβολικό, καταραμένο. Μά ὅσοι εἶχανε ἐλληνική καρδιά καί νοῦ, ψυχὴ καί πίστι τόν ἐσεβόνησαν καί τόν ἀγαποῦσαν. Τά ἀερικά τοῦ δάσους καί τῶν νερῶν οἱ γελαστές νεράιδες τόν γνωρίζαν. Τ' ὄνομά του: «Ἄρχοντας Γεμιστός»!

Εἶπανε κάποτε καί τό ἔχουνε θαρρῶ καί γράψει πῶς ἐλπίδα τοῦ Ἄρχοντά μας γιά νά ἀναστήσει τό Μεγαλεῖο τῶν Θεῶν, ἦτανε ἕνα πλάσμα θεϊκό, πού αὐτός ὁ ἴδιος εἶχε πλάσει μέ αἷμα Θεῶν. Εἶπανε ἀκόμα πῶς τό πλάσμα αὐτό ἐπέθανε καί πῶς μαζί μ' αὐτό σκορπίσανε καί τὰ ὄνειρα καί οἱ πόθοι τῶν θνητῶν. "Ὅπως ὅλα τὰ πράγματα ἔτσι καί τοῦτο μισή ἀλήθεια καί μισό ψέμα. Μά ἐγώ πού εἶδα Αἷμα καί Ἥλιο νά γίνονται ἕνα, μπορῶ καί θά σᾶς πῶ τό μυστικό, τό μυστικό τοῦ Πλήθωνος, τό μυστικό τῆς Μαγικῆς Πολιτείας.

Ἐπάρχει κάπου μιά θάλασσα, πού κάθε Ἄνατολή ἀφήνει ὁ Ἥλιος, ὁ Θεός ἕνα χαμόγελο. "Ὅποιος τήν ὥρα ἐκείνη τύχει καί βρεθεῖ σ' αὐτή τή θάλασσα καί ἔχει τό θάρρος νά δῆ κατάματα τόν ἥλιο νά χαμογελά, αὐτός ἔχει γιά πάντα τόν ἥλιο κλεισμένο στήν καρδιά.

Ἐπάρχει κάπου ἕνας βράχος, πού κάθε πού ὁ πατέρας μας ὁ Νεφελεγερέτης σπαθίζει μέ τόν κεραυνό του, ἀφήνει μαζί μὲ τήν φωτιά καί μιὰ

ματιὰ του. "Ὅποιος τήν ὥρα ἐκείνη τύχει καί βρεθεῖ στή ριζωμιά τοῦ βράχου, ἔχει γιά πάντα στά μάτια χαραγμένο τό βλέμμα τοῦ Ἄητοῦ.

Ἐπάρχει κάπου καί ἕνα βαθύ φαράγγι πού ὅποιος σταθεῖ τή νύχτα ἐκεῖ καί δεῖ τόν Ἐωσφόρο, τό πῖο λαμπρό τῆς νύχτας μας Ἄστέρι νά τρεμοπαίζει δείχνοντας ψυχές πολεμιστῶν νά σκοῦζον παραγγέλματα σέ ἐρειπωμένο κάστρο, στοιχειωμένο, ὅποιος βρεθεῖ ἐκεῖ, ἐκείνη τή στιγμή, αὐτός θά ἔχη γιά πάντα στή καρδιά τήν Ἁγία Μοναξιά τῆς Περηφάνειας καί θάναι ἀλαφροϊσκιωτός.

Καί ὑπάρχει κάπου μιά ψηλὴ κορφὴ, πού κάθε δειλινό πεθαίνοντας ὁ Ἀπόλλωνας, ὁ Ἥλιος, σταλάζει ἕνα δάκρυ Αἷμα. "Ὅποιος τήν ὥρα αὐτὴ ἐκεῖ βρεθεῖ καί δεῖ τό Αἷμα τοῦ Θεοῦ, πού θά κυλᾷ στή γῆ, αὐτός εἶναι ἕνας Γιός τοῦ Ἥλιου.

Πλανήθηκε σέ χῶρες πολλές ὁ Γεμιστός καί σέ θάλασσες καί σέ ψηλές βουνοκορφές καί σέ βαθιά φαράγγια καί μάζεψε χαμόγελα ἀπό τόν Ἥλιο καί βρῆκε βλέμματα Ἄητῶν στίς ριζωμῆς τῶν βράχων καί τό ἀκριβό τό Αἷμα τοῦ Ἀπόλλωνα καί τήν Ἁγία Μοναξιά τῆς Περηφάνειας καί ἔπλασε Ἄνθρώπους, πού εἶχαν τόν Ἥλιο στή καρδιά καί τή ματιὰ τοῦ Ἄητοῦ στό ἀγέρωχό τους βλέμμα, πού εἶχαν τήν Ἁγία Μοναξιά τῆς Περηφάνειας στή ψυχὴ καί ἦταν ἀλαφροϊσκιωτοι, καί ἔπλασε τούς Γιούς τοῦ Ἥλιου, καί ἔπλασε μιά ΦΥΛΗ. Καί ἔχτισε μιά Πολιτεία σέ ἕνα μέρος πού ἦταν βαθύ κι ἀπόκρυφο καί δέν μποροῦσε νά τῆ δῆ ἄνθρωπος ὅπου δέν εἶχε βλέμμα Ἄητοῦ, τόν Ἥλιο στήν καρδιά, ὅπου δέν ἦταν ἀλαφροϊσκιωτός.

Ἐζοῦσανε εὐτυχισμένοι καί ἐσμύλευαν στό μάρμαρο Θεοῦς. Δουλεύανε τῆ γῆ καί ἀνθίζε εὐτυχία τήν ἀνοιχτὴ ὁ τόπος. Ἦτανε ἀλαφροϊσκιωτοι καί ἐμίγαναν στά ξωτικά καί στά ἄγρια θεριά τοῦ δάσους. Καί κάθε νέο παιδί ὅπου γεννιότανε τό ἐσήκωναν καί τό ἔδειχναν στόν Ἥλιο, εὐχαριστῶντας καί τιμῶντας τόν Πατέρα. Εἶχαν λαμπρούς ναοὺς, πλούσια ἀρχοντικά καί ἦταν εὐχαριστημένοι.

Ἐσπου μιά ἡμέρα φάνηκε νά ἔρχεται ἀπό μακριὰ γυρολόγος ἀσχημος, καμπούρης, ἕνας βρωμιάρης δύσοσμος Ἑβραῖος. Δέν εἶχε βλέμμα Ἄητοῦ στά μάτια, Ἥλιο δέν εἶχε στή καρδιά, οὔτε ἦταν ἀλαφροϊσκιωτός. Εἶχε ὅμως μιά μαυρίλα στή ψυχὴ γι' αὐτοὺς πρωτόγνωρη καί τούς ξεγέλασε. Καί ἔτσι μαθεύτηκε τό μυστικό τους καί ἔτσι σκορπί-

σανε παίρνοντας κάποιος ένα άγαλμα Θεού και άλλος τόν γέρο τόν πατέρα του στους ώμους. Καί έρήμωσε ή Πολιτεία κι απόμειναν μόνο τά μάρμαρα και τά χαμόγελα του "Ηλιου κάθε δειλινό.

Που πήγαν; Κανείς δέν ξέρει και οί ίδιοι μέ

τά χρόνια τό ξέχασαν. Μά αν δήτε άνθρωπο άλαφροΐσκιοτο, που νάχη "Ηλιο στη καρδιά και τή ματιά του 'Αητού στο βλέμμα, αν δήτε άνθρωπο που βλέπει μάρμαρα σπασμένα μέ πυρωμένο βλέμμα, νά ξέρετε πώς είναι ένας από αυτούς, ένας από τούς ΓΙΟΥΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ!

«ΕΛΕΥΘΕΡΟΛΑΚΩΝ»

Α΄ ΣΕΙΡΑ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΕΩΣ

Έντός του πλαισίου των γενικών δραστηριοτήτων της Χρυσής Αυγής έδόθησαν εις τόν ειδικώς προς τούτο διαμορφωμένον χώρον των γραφείων μας αί κάτωθι διαλέξεις:

- α) Σκοποί, στόχοι και ιδεολογία της Χρυσής Αυγής (Ν.Γ. Μιχαολιάκος)
- β) Άδόλφος Χίτλερ, τό Σύμβολον του Αιώνος (Φοΐβος Νάτσης)
- γ) Η Φυλετική Ψυχή και ή ιστορική της πορεία (Λουκάς Σταύρου)
- δ) Τό Όμηρικόν πρότυπο ως βάση και θεμέλιον της ιδεολογίας μας (Ίωάννης Λευκαδίτης),
- ε) Αρχαία Σπάρτη και Έθνικοσοσιαλισμός (Θεόδωρος Μανιάτης),
- στ) Η ιστορική πορεία των φυλετικών θεωριών και ή σημασία του Φυλετισμού εις τήν Έθνικοσοσιαλιστικήν Κοσμοθεωρία (Γεώργιος Έλιόπουλος),
- ζ) Ο Σιωνιστικός Κίνδυνος (Δημήτριος Κοσμόπουλος),
- η) Έθνικοσοσιαλισμός, ό Μύθος του Μέλλοντος (Ν.Γ. Μιχαολιάκος),
- θ) Η Κοσμοθεωρία του Παγανισμού και ή σημασία της εις τήν εποχήν μας (Νικηφόρος Γερμανός).

50 ΧΡΟΝΙΑ

30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1933
30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1983

Είς τας 30 Ιανουαρίου 1983 συμπληρώνονται πενήντα ακριβώς χρόνια από τήν ημέρα, όπου τό Ἐθνικοσοσιαλιστικόν Κόμμα κατέκτησε τήν ἐξουσία. Πρίν αναφερθῶμεν εἰς τήν Κοσμογονικήν σημασία τοῦ γεγονότος καλόν εἶναι νά γνωρίζωμεν, ὅτι διά νά ὀδηγηθοῦν ἐκεῖ οἱ Γερμανοὶ Ἐθνικοσοσιαλισταὶ προηγήθη ἕνας σκληρός ἀγώνας γεμᾶτος Αἶμα, δάκρυα, νεκρούς, μάρτυρες, προδότες καί ἥρωες. Καλόν εἶναι νά γνωρίζουμε ὅτι ἡ 30ῃ Ἰανουαρίου 1933 δέν ἦταν μιά εὐκολή κατάκτησις κάποιων συνηθισμένων ἀνθρώπων, ἀλλά καρπός σκληρῆς προσπάθειας καί ἀποτέλεσμα μιᾶς Σιδηρᾶς Θελήσεως.

Ἀπό τήν στιγμή, ὅπου τό Ἐθνικοσοσιαλιστικόν Κόμμα ἐπῆρε τήν ἐξουσία ἤρχισε τόν τιτάσιον ἀγῶνα του διά τήν ἐξυγίανση τῆς Γερμανίας καί τῆς Εὐρώπης ὀλοκλήρου ἀπό τόν ἐβραῖο δυνάστη, πού μέ χίλια πρόσωπα ἐκλεβε τόν ἰδρώτα τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν καί ἐπιβουλεύεταν τά δικαιώματα Τιμῆς καί Ἀξιοπρεπειᾶς τῆς Φυλῆς μας.

Ὁ ἀγώνας ὅμως τῆς Εὐρώπης, πού ἄρχισε εἰς τας 30 Ἰανουαρίου 1933, ἀγώνας διά τήν τιμή, Ἀξιοπρέπεια καί Κυριαρχία συνεχίζεται καί θά συνεχίζεται μέχρι τῆς τελικῆς Νίκης.

Εἰς τας τελευταίας ἐκεῖνας ἡρωϊκᾶς ἡμέρας τοῦ 1945 ὁ Δόκτορ Γκαϊμπελς εἶχε δηλώσει: «αὐτός δέν ἦταν πόλεμος κρατῶν, ἦταν πόλεμος Θεῶν. Θά ἐπιστρέψουμε καί ἡ γῆ θά τρέμη». Ὅταν δέ, πρίν ἀποσυρθῇ ὁ FUHRER διά τό ὑστατον καθῆκον του, ἐρωτήθη διά ποῖον θά πρέπει τώρα πλέον νά πολεμήσουν οἱ Ἐθνικοσοσιαλισταὶ, ἀπήντησεν: "FUR DEN KOMMENDEN MANN!". (Διά τόν Ἄνθρωπο, πού θά ἔλθῃ). Δι' Αὐτόν τόν Ἄνθρωπο καί Ἐμεῖς πολεμοῦμε...

